BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

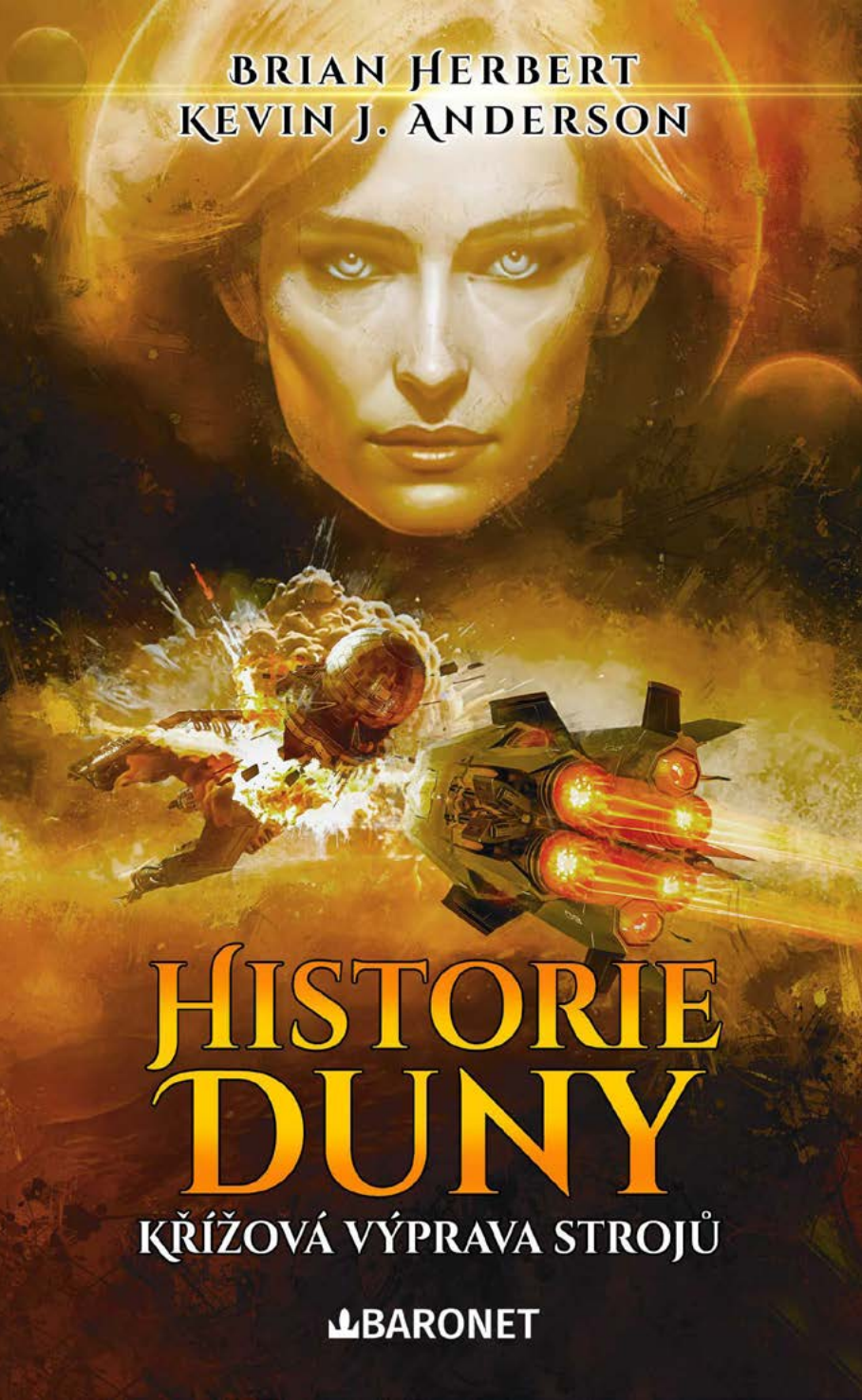

HISTORIE DUNY

KŘÍŽOVÁ VÝPRAVA STROJŮ

BARONET

Historie Duny

Křížová výprava strojů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Brian Herbert, Kevin J. Anderson

Historie Duny: Křížová výprava strojů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HISTORIE DUNY

KŘIŽOVÁ VÝPRAVA STROJŮ

HISTORIE DUNY

KŘÍŽOVÁ VÝPRAVA STROJŮ

Historie Duny (2)

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

BARONET

Copyright © Herbert Properties LLC 2003
Translation © Dana Chodilová 2004

ISBN tištěné verze 978-80-269-2150-9
ISBN e-knihy 978-80-269-2151-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2152-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2269-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PENNY A RONOVI MERRITTOVÝM,

našim spřízněným duším ve světě Duny,
s láskou a vděčností za pomoc při udržování
odkazu Franka Herberta

PODĚKOVÁNÍ

Když jsme dokončili rukopis této knihy, práce teprve začala. Pat LoBrutto a Carolyn Caugheyová prokázali svého redakčního génia, když nás četnými iteracemi a dolaďováním dovedli k této poslední verzi. Naši agenti Robert Gottlieb a Matt Bialer z Trident Media Group vyjadřovali tomuto projektu podporu a nadšení od samého začátku. Tom Doherty, Linda Quintonová, Jennifer Marcusová, Heather Druckerová a Paul Stevens z Tor Books pomáhali sledovat všechny záležitosti výroby a prezentace, aniž by jen na chvíli ochabli ve svém nadšení.

Catherine Sidorová z WorldFire, Inc. jako vždycky neúnavně přepisovala desítky mikrokazet, prováděla opravy a udržovala důslednost i přes zběsilé pracovní tempo. Diane E. Jonesová byla naším zkušebním čtenářem a pokusným králíkem, zprostředkovala nám upřímné reakce a návrhy dalších scén, které pomohly knihu vylepšit.

Rebecca Moesta Andersonová obětovala nespočetné hodiny energie, soustředění, rad a kritiky (vždy láskyplně zmírněné), která se nikdy neomezila na pouhou frázi „dost dobré“. Jan Herbertová nám jako vždycky poskytla podporu, trpělivost a pochopení s ohledem na nepředvídatelné potřeby autorů.

Javier Barriopedro a Christian Gossett nám poskytli inspiraci k „velmistru meče“. Doktor Attila Torkos konečný rukopis pečlivě přezkoumal a pomohl nám vyhnout se rozporům.

Herbert Limited Partnership, včetně Penny a Rona Merrittových, Davida Merritta, Byrona Merritta, Julie Herbertové, Roberta Merritta, Kimberly Herbertové, Margaux Herbertové a Theresy Shackelfordové, nám poskytly svou nadšenou podporu a svěřily nám do péče vizi Franka Herberta.

Bez téměř čtyř desítek let podpory a oddanosti ze strany Beverly Herbertové by Frank Hebert nebyl dokázal vytvořit tak rozsáhlý a fascinující vesmír, který můžeme zkoumat. Jsme jim oběma velice zavázaní.

PROLOG

Historikové se neshodnou na poselství dávno uplynulé minulosti, zachované jen v útržcích.

Ponoří-li se člověk do historie – jak dávné, chaotické časy! – je víc a víc faktů nejistých, příběhy si navzájem odporují. Oceánem času a nespolehlivé paměti se praví hrdinové proměňují v archetypy, bitvy se stávají významnějšími, než byly ve skutečnosti. Legendy a pravda se těžko slučují.

Coby první oficiální historik Džihádu musím tyto záznamy provést, jak nejlépe dovedu, spolehnout se na ústní tradice a útržky dokumentů, které přežily stovky let. Co je přesnější – pečlivě zdokumentovaná historie, jako je ta moje, nebo snůška mýtů a lidových příběhů?

Já, Naam Stařešina, musím psát poctivě, i kdybych si tím vysloužil hněv svých představených. Čtěte tuto historii pečlivě, stejně jako já začal s Manifestem Protestu *Rendika Tolu-Fara, dokumentem, zkonfiskovaným Džipolem.*

„Jsme unaveni bojem – unaveni k smrti! Miliardy a miliardy lidí byly už povražděny v tomto křížovém tažení proti myslícím strojům. Ztráty čítají nejen uniformované vojáky Džihádu a jimi najaté žoldnéře, ale i nevinné kolonisty a lidské otroky ze Synchronizovaných světů. Zničené nepřátelské stroje se nikdo sčítat neobtěžuje.

Počítačová všemysl Omnius dominovala mnoha planetám déle než celé milénium, ale mohutnou vzpouru lidí odstartovala teprve vražda nevinného dítěte kněžky Sereny Služebnice před čtyřiadvaceti lety. Využila tuto tragédii k podnícení zápalu v Lize vznešených, což vyvrcholilo totálním útokem Armady a destrukcí Země atomovými zbraněmi.

Ano, pro Omnia to byla rána, ale zabilo to i všechny zbylé lidské bytosti na Zemi a kolébku lidské rasy proměnilo v radioaktivní trosky, po celá příští staletí neobyva-

telnou. Jaká příšerná cena! – a přitom to nebylo vítězství, nebyl to konec, ale jen úvod tohoto předlouhého boje.

Více než dvě desítky let zuří Serenina svatá válka proti myslícím strojům. Naše údery proti Synchronizovaným světům střídají výpady robotů proti koloniím Ligy. Znovu a znovu.

Kněžka Serena se projevila jako zbožná žena a já bych rád věřil v její čistotu a posvátnost. Celé roky strávila studiem dostupných záznamů a doktrín prastarých filozofů lidstva. Nikdo jiný nestrávil tolik času v rozhovorech s Kwynou, Kogitorkou ve Městě introspekce. Sereninо zanícení je zřejmé a její víra se jí nedá vyčítat, ale je si vůbec vědoma všech věcí, které byly vykonány v jejím jménu?

Serena Služebnice je sotva víc než loutka a Iblis Ginjo je jejím politickým prostředníkem. Sám se stylizoval do role „Velkého patriarchy Džihádu" a vede Radu Džihádu, mimořádný vládní orgán, který panuje mimo hranice dosahu Parlamentu Ligy. A my jsme připustili, aby se to stalo!

Byl jsem svědkem toho, jak Velký patriarcha – bývalý předák otrockých pracovních čet na Zemi – za pomoci svého charismatického řečnického umění proměnil Sereninu tragédii ve zbraň. Jsou snad všichni slepí k tomu, jak si buduje vlastní politickou moc? Proč by si jinak bral za ženu Camii Boro, jejíž rodokmen sahá tisíc let do minulosti až k poslednímu, slabému císaři Starého impéria? Člověk si nebere jedinou žijící následnici posledního císaře z pouhé lásky!

Iblis Ginjo si založil také svou džihádskou policii, zvanou Džipol, aby mohl slídit po zrádcích lidí a tajných sabotérech. Pomyslete na ty, kteří byli v posledních letech uvězněni – copak to všechno mohou být zrádci, pracující pro stroje, jak prohlašuje Džipol? Není to náhoda, že tolik z nich je politickými oponenty Velkého patriarchy?

Nekritizuji vojenské velitele, chrabré vojáky ani žoldnéře, protože ti všichni bojují za Džihád, jak nejlépe dovedou. Lidé ze všech svobodných planet se pustili do úkolu zničit základny strojů a zastavit jejich drancování. Ale jak

můžeme doufat, že bychom kdy vůbec dosáhli vítězství? Stroje si vždycky mohou postavit další bojovníky… a neustále se vracejí.

Jsme vyčerpaní tím nekonečným válčením. Jakou naději máme na mír? Jaká je možnost na dohodu s Omniem? Myslící stroje se nikdy neunaví.

A nikdy nezapomenou.“

177 LET P. G. (PŘED GILDOU)

25. ROK DŽIHÁDU

Slabina myslících strojů je v tom, že vážně věří všem informacím, které dostávají, a reagují podle toho.

VORIAN ATREIDES,
ČTVRTÝ POHOVOR S ARMADOU LIGY

Primero Vorian Atreides stál v čele skupiny pěti balist na oběžné dráze planety, rozryté hlubokými kaňony, a studoval síly nepřátelských robotů, které se proti němu shromáždily. Byly elegantní a stříbrné jako nějaké dravé ryby. Účelný, praktický design jim bezděčně propůjčoval půvab ostrých nožů.

Omniovy monstrózní síly převyšovaly lidská plavidla v poměru deset ku jedné. Bojové lodě džihádu ale byly vybaveny překrývajícími se vrstvami Holtzmanových ochranných štítů a nepřátelská flotila je mohla bombardovat, aniž by jim jakkoli ublížila a aniž by postoupila dál k povrchu planety IV Anbus.

Lidská obrana sice neměla dostatečnou palebnou sílu na to, aby stroje zničila, dokonce ani na to, aby je zahnala, ale příslušníci džihádu budou stejně bojovat dál. Lidé a stroje stáli proti sobě nad planetou na mrtvém bodě.

Omnius a jeho síly dosáhly v uplynulých sedmi letech mnoha vítězství, podrobily si malé okrajové kolonie a vytvořily si základny, ze kterých mohly vysílat nekonečné vlny útoků. Ale nyní se vojska džihádu zapřísáhla, že tuto Nepřipojenou planetu ochrání za každou cenu – ať už to místní obyvatelstvo chce, nebo ne.

Dole na planetě se Vorianův kolega primero Xavier Harkonnen pokoušel dosáhnout nějakého pokroku v diplomatických jednáních se zenšíitskými stařešiny, vůdci primitivní buddislámské sekty. Vor pochyboval, že přítel nějak výrazně uspěje. Xavier byl na dobrého vyjednavače příliš neústupný: na prvním místě byl u něj vždycky smysl pro povinnost a přísná věrnost cílům mise.

Kromě toho byl Xavier vůči těm lidem zaujatý… a oni si to bezpochyby uvědomovali.

Myslící stroje chtěly planetu IV Anbus. Vojska džihádu je musela zastavit. Pokud se zenšíité chtějí izolovat

od galaktického konfliktu a nespolupracovat se statečnými vojáky, kteří bojují za svobodu lidské rasy, pak jsou k ničemu. Vor jednou žertem přirovnal Xaviera ke stroji, protože vidí věci stejně černobíle, a přítel se chladně zamračil.

Podle zpráv z povrchu planety se zenšíitští náboženští vůdci ukázali být stejně umínění jako primero Harkonnen. Obě strany se tvrdohlavě držely svých stanovisek.

Vor nijak nezpochybňoval velitelský styl svého přítele, i když se tolik lišil od jeho vlastního. Vor, který vyrostl mezi myslícími stroji a byl vychován jako jejich důvěrník, nyní přijímal „lidskost" ve všech jejích aspektech a těšil se z objevené svobody. Připadl si volný, když sportoval, hrál, chodil do společnosti, žertoval s jinými důstojníky. Tolik se to lišilo od všeho, co ho naučil Agamemnon…

Vor si tady nahoře na orbitě uvědomoval, že se bojové lodě robotů nikdy nevzdají, dokud nezískají statistickou jistotu, že nemají možnost zvítězit. V uplynulých týdnech pracoval na komplikovaném plánu, jak přimět Omniovu flotilu k porážce, ale ještě nebyl připraven ho provést. Ale dojde k tomu brzy.

Tento mrtvý bod na oběžné dráze nad planetou se naprosto lišil od bojových her, které Vor s oblibou hrával s džihádskými posádkami během hlídek, i od zábav, které si navzájem připravovali před lety s robotem Seuratem za dlouhých poutí mezi planetami. Tahle nudná slepá ulička moc povyražení nenabízela.

Pozoroval v dálce body.

V opačném směru se k nim na oběžné dráze jako hejno piraní brzy přiblíží robotická flotila. Vor, hrdě vypjatý ve výrazné tmavě zelené vojenské uniformě s rudými znaky – v barvách džihádu, symbolizujících život a prolitou krev – jako obvykle vydá rozkazy. Nařídí všem bojovým lodím hlídkové flotily aktivovat Holtzmanovy štíty a monitorovat je, zda se nepřehřívají.

Robotické válečné lodě, ježící se zbraněmi, byly žalostně předvídatelné. Vorovi muži se často sázeli o to, kolik výstřelů nepřítel vypálí.

Díval se, jak se jeho síly přeskupují, jak jim nařídil. Balistě v první řadě velel Xavierův nevlastní bratr Vergyl Tantor. Přesunul se s ní do určené pozice. Vergyl sloužil v armádě džihádu uplynulých sedmnáct let a Xavier na něj pořád zblízka dohlížel.

Už víc než týden se tady nic nezměnilo a bojovníci byli čím dál tím netrpělivější. Stále znova se na orbitě míjeli s nepřítelem, ale nebyli schopni udělat nic víc než nafukovat hruď a jako exotičtí ptáci předvádět své bojové peří.

„Člověk by řekl, že se ty stroje už poučí," postěžoval si Vergyl do vysílačky. „Nebo pořád doufají, že uděláme nějakou botu?"

„Jenom si nás testují, Vergyle." Vor se vyhýbal formalitě hodností a sledu rozkazů, protože mu to trochu moc připomínalo strnulé postupy strojů.

Už jednou toho dne se cesty obou flotil nakrátko zkřížily. Robotické lodě vypálily salvu explozivních střel. Ty jen zabubnovaly do neprostupných Hotzmanových štítů. Vor sebou ani necukl, když pozoroval další neškodné výbuchy. Znepřátelené lodě se na pár chvil dostaly do těsného, chaotického chumlu, pak se ale navzájem minuly.

„Tak fajn, nahlaste mi součet," zavolal.

„Osmadvacet výstřelů, primero," ohlásil jeden z důstojníků na můstku.

Vor přikývl. Pokaždé to bylo něco mezi dvaceti a třiceti střelami, ale on sám odhadoval dvaadvacet. Vyměnil si s důstojníky ostatních lodí gratulace a dobromyslné lamentace nad tím, že se spletli jen o jednu nebo o dvě střely, a dojednal si vyplacení sázek. Výherci a poražení si mezi sebou rozdělí služby a příděly potravin navíc.

Totéž se odehrálo už téměř třicetkrát. Ale nyní, když se k sobě obě bojové skupiny znovu podle očekávání blížily, měl Vor v rukávu ukryté eso.

Džihádská flotila zůstávala vyrovnaná v perfektní formaci, stejně disciplinovaná jako stroje.

„Tak na to jdeme znovu." Vor se obrátil ke své posádce na velitelském stanovišti. „Připravte se na odvetu.

Nastavte štíty na plný výkon. Víte, co máte dělat. Máme s tím už zkušenosti.“

Palubu lodi rozechvělo hučení, vrstvy kmitajících se ochranných štítů, napájených mohutnými generátory, se připojily k motorům. Jednotliví velitelé budou pečlivě kontrolovat, zda se štíty nepřehřívají, což byla fatální chyba systému. Stroje to naštěstí – alespoň prozatím – netušily.

Podíval se na vedoucí balistu, která letěla v čele na oběžné dráze. „Vergyle, jsi připraven?“

„To jsem už pár dní, pane. Tak je vyřiďme!“

Vor zkontroloval své specialisty na ničení a taktiku, vedené jedním ze žoldnéřů planety Ginázu Zonem Noretem. „Pane Norete, předpokládám, že jste rozmístil všechny ty svoje… pasti na myši?“

Signál došel zpět. „Všechny jsou v perfektních pozicích, primero. Všem našim lodím jsem poslal přesné souřadnice, takže sami se jim vyhneme. Otázka je, jestli si jich stroje nevšimnou?“

„Já už je zaměstnám, Vore!“ ozval se Vergyl.

Válečné lodě strojů se vynořovaly, blížily se bodu setkání. Myslící stroje sice neměly žádné estetické cítění, přesto se však z jejich výpočtů a praktických technických projektů zrodily lodě s půvabnými křivkami a dokonale hladkými trupy.

Vor se usmál. „Do toho!“

Zatímco se Omniova bojová skupina blížila jako hejno chladnokrevných hrozivých ryb, Vergylova balista najednou plnou rychlostí vyrazila vpřed a začala pálit novým bleskovým systémem fázové palby. Ten vždy na milisekundu vypnul ochranné štíty na přídi, přesně nastavené tak, aby jimi vypálené projektily mohly projít.

Prudké střely zasypaly nejbližší plavidlo strojů. Vergyl byl v mžiku zase pryč, změnil kurs a razil si cestu dolů chumlem robotických lodí jako nějaký splašený saluský býk.

Vor vydal rozkaz k rozptýlení. Zbytek jeho lodí rozpustil formaci a rozlétl se, uklidil se z cesty.

Stroje se pokoušely na nečekanou situaci nějak zareagovat, ale nemohly dělat nic víc než pálit na lodě džihádu, kryté Holtzmanovými štíty.

Vergyl se svou vedoucí balistou vyrazil zase kupředu. Měl rozkaz ve zběsilém výpadu vyprázdnit zásobníky zbraní. Raketa za raketou explodovaly na plavidlech robotů, působily značné škody, ale neničily je. Ve vysílačkách se ozývalo lidské povzbuzování.

Ale Vergylův taktický manévr byl pouhé rozptýlení. Většina Omniových plavidel pokračovala ve své standardní dráze… přesně do prostoru minového pole, které na orbitě nastražil žoldnéř Zon Noret se svým týmem.

Obří miny pokrývala vrstva materiálu, díky níž byly pro senzory téměř nerozpoznatelné. Daly by se snad odhalit pilným průzkumem a pečlivým sledováním, ale stroje byly rozptýleny Vergylovou zběsilou a neočekávanou agresí.

Dvě vedoucí bojové lodě strojů narazily do řady silných min a vybouchly. Masivní detonace vyrvaly díry do přídí, trupu i krytů motorů. Zničená nepřátelská plavidla vybočila z kursu a vzňala se, jedno se setkalo s další minou.

Tři další lodě robotů, kteří si stále ještě přesně neuvědomili, co se děje, se střetly s neviditelnými vesmírnými minami. Pak se bojová skupina strojů vzpamatovala. Zbývající lodě si nevšímaly Vergylova útoku, rozptýlily se a nasadily senzory k detekci ostatních rozmístěných min. Vlnou pečlivě cílených střel je odstraňovaly z cesty.

„Vergyle – konec," vydal rozkaz Vor. „Všechny ostatní balisty, seřaďte se. Už jsme se pobavili dost." Opřel se ve svém velitelském křesle a spokojeně si oddechl. „Pošlete na průzkum čtyři rychlé kindžály, aby zjistily, kolik škody jsme napáchali."

Zapnul soukromou vysílací linku a na obrazovce se objevila tvář žoldnéře z Ginázu. „Norete, za tohle dostanete se svými lidmi medaili." Žoldnéři, když nebyli zrovna maskovaní pro kladení min a další tajné operace, nosili místo zelenorudých zlaté a rudé uniformy podle

vlastního návrhu. Zlatá představovala značné sumy, které za svou práci dostávali, a rudá krev, kterou prolili.

Poničená Omniova bojová flotila za nimi pokračovala ve své orbitální hlídce, nezastrašená, podobná žralokům, slídícím po potravě. Z lodí se už vynořily roje robotů, jako vši se hemžily po jejich trupech a prováděly rozsáhlé opravy.

„Vypadá to, že jsme jim ani nerozčepýřili peří!“ ozval se Vergyl, když se jeho balista zase připojila ke skupině džihádských lodí. Znělo to zklamaně. Pak dodal: „A stejně nám IV Anbus nesebrali.“

„To teda sakra ne. Už jsme jim toho za posledních pár let nechali dost. Je načase tuhle válku obrátit.“

Vor by rád věděl, proč stroje tak dlouho čekají a proč už dávno konflikt nevystupňovaly. To nebyla jejich obvyklá taktika. Jako syn Titána Agamemnona rozuměl tomu, jak funguje počítačová mysl, více než kdokoli jiný z celého džihádu. Když o tom teď tak uvažoval, začínalo mu to být pořádně podezřelé.

Nejsem to nakonec já, kdo je čím dál tím předvídatelnější? Co když roboti jen chtějí, abych uvěřil, že nemění taktiku?

Zamračil se a spojil se vysílačkou s vedoucí balistou. „Vergyle? Mám z toho špatný pocit. Pošli průzkumné lodě, aby prohlédly a zmapovaly krajinu dole. Myslím, že stroje něco chystají.“

Vergyl Vorovu intuici nezpochybňoval. „Pořádně si to tam dole prohlédneme, primero. Jestli tam převrátili jenom kamínek, tak to objevíme.“

„Mám podezření, že udělali něco víc. Snaží se o nějaký podvod – tím svým předvídatelným způsobem.“ Vor se podíval na chronometr. Věděl, že má celé hodiny, než se bude muset obávat dalšího střetnutí na oběžné dráze. Přesto byl netrpělivý. „Zatím, Vergyle, velíš bojové skupině. Já sletím dolů a zjistím, jestli se tvému bratrovi povedlo nějak rozumně se domluvit s našimi zenšíitskými přáteli.“

Abyste porozuměli pojmu vítězství, musíte nejprve přesně definovat své nepřátele… a své spojence.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
LEKCE STRATEGIE

Od doby exodu všech buddislámských sekt z Ligy vznešených před několika sty lety se planeta IV Anbus stala centrem zenšíitské civilizace. Její metropole Darits byla náboženským střediskem nezávislých a izolovaných sekt. Lidé z jiných světů planetu ignorovali, její hubené zdroje přírodního bohatství a těžko zvladatelné náboženské fanatiky si necenili moc vysoko.

Pevniny IV Anbusu pokrývaly rozlehlé mělké vodní plochy, některé byly sladkovodní, jiné obsahovaly silně slanou vodu. Přílivy a odlivy, způsobené nízko obíhajícími měsíci, vytahovaly moře jako špinavý hadr do krajiny, zanášely kvalitní půdu do hlubokých kaňonů, v měkkém pískovci hloubily jeskyně a přírodní amfiteátry. V úkrytu mohutných skalních převisů si zenšíité vybudovali města.

Řeky přirozeně protékaly z jednoho mělkého moře do druhého, přitahovány pnutím přílivů. Domorodí obyvatelé dokázali za pomoci výjimečných matematických, astronomických a inženýrských znalostí předpovídat nástup a opad vody. Hledači pátrali v kalných vodách protékajících kaňony a sklízeli z nich minerální bohatství. Krajiny při dolních tocích řek nabízely úrodnou půdu, pokud je zemědělci v náležité době osévali a sklízeli.

V Daritsu zenšíité vybudovali přes úzké hrdlo kaňonu rudých skal obrovskou přehradu… jako vyzývavé gesto, které mělo ukázat, že jejich víra a vynalézavost jsou natolik silné, aby zadržely i mocný proud řeky. Za přehradní zdí se táhla mohutná nádrž, plná hluboké modré vody. Po jezeře pluli zenšíitští rybáři v křehkých člunech a za pomoci velkých sítí sváželi obilí a zeleninu, vypěstované na záplavových územích.

Daritská přehradní stěna nebyla jen prostou zdí. Byla vyzdobená nebetyčnými kamennými sochami, které vytesali nadaní a loajální umělci. Dva monolity, oba stovky

metrů vysoké, představovaly idealizovanou podobu Buddhy a Mohammeda. Jejich rysy poznamenal čas, legendy a úctyplné představy.

Věřící též instalovali rozměrné hydroelektrické turbíny, poháněné vodou. Spolu s početnými solárními panely, které pokrývaly vršky stolových hor, produkovala daritská elektrárna dost energie na zásobování všech měst na IV Anbusu. Podle měřítek jiných světů to nebylo mnoho. Celá planeta čítala jen sedmdesát devět milionů obyvatel. Komunikační linie a rozvodná elektrická síť, spojující jednotlivá sídla, však představovaly dostatečnou technologickou infrastrukturu na to, aby planetě vynesly první místo mezi světy buddislámských utečenců.

A přesně proto o ni měly zájem myslící stroje. Omnius by mohl s minimálním úsilím proměnit IV Anbus na předsunutou základnu a vypravovat odtud ještě mohutnější útoky proti planetám Ligy.

Džihád Sereny Služebnice byl v plné síle už víc než dvě desetiletí. Za třiadvacet let, které uběhly od atomového zničení Země, se v boji na obou stranách mnohokrát vystřídala vítězství i porážky.

Ale před sedmi lety si myslící stroje začaly brát na mušku Nepřipojené planety, které se daly dobýt snáze než mohutně bráněné a hustě zalidněné planety Ligy. Rozptýlení obchodníci, těžaři, farmáři a buddislámští utečenci ze zranitelných Nepřipojených planet by jen těžko dokázali shromáždit dostatečné síly a vzdorovat Omniovi. Za první tři roky dobyly myslící stroje tři takové světy.

Rada džihádu na Saluse Secundus nedokázala pochopit, proč Omnius stojí o tak bezcenná místa – dokud si Vorian nepošiml jistého modelu. Na základě výpočtů a plánů počítačové všemysli obklopovaly myslící stroje planety Ligy jako síť, stahovaly se kolem nich blíž a blíž a připravovaly se na ránu z milosti proti centru Ligy.

Nedlouho poté, co si Vorian Atreides s Xavierovou podporou vyžádal nasazení ozbrojených sil na obranu Nepřipojených planet, podařilo se džihádu v masivním a nečekaném útoku převzít zpátky moc nad Tyndallem. Jakékoli vítězství se hodilo.

Xavier byl rád, že vojska džihádu dorazila na IV Anbus včas. Stalo se to díky varování jistého Rekura Vana, otrokáře z planety Tlulax. Obchodníkův tým IV Anbus přepadl a unesl z něj zenšíity, aby je prodal na trzích na Zanbaru a Poritrinu. Během nájezdu si otrokář náhodou všiml, že planetu mapuje a analyzuje robotický špeh. To stroje prováděly vždy, když se chystaly nějaké území dobýt. Rekur Van si pospíšil zpátky na Salusu Secundus a přinesl tu hroznou zprávu Radě džihádu.

Velký patriarcha Iblis Ginjo pak dal dohromady tuto chvatnou, ale účinnou vojenskou operaci, aby čelil robotické hrozbě. „Nemůžeme si dovolit, aby do rukou těch ďábelských myslících strojů padl další svět," vykřikoval Iblis během ceremonie při odletu do nadšeného povzbuzování a rozhazování oranžových květů. „Už jsme ztratili Ellram, Kolonii Peridot, Bellos a další. Ale na IV Anbusu tomu vojska džihádu udělají konec!"

I když Xavier podcenil počet lodí, které Omnius poslal k tomuto vzdálenému světu, vojska džihádu až dosud dokázala plány zamýšlené invaze mařit. Nebyla však schopna přimět roboty k ústupu.

Během přestávky v jednání se zenšíity Xavier v duchu tiše klel. Ti lidé, které se tu snaží zachránit, nemají o jeho pomoc žádný zájem a odmítají bojovat proti myslícím strojům.

Jejich město v kaňonech rudých skal chová pozůstatky a původní ručně psané kánony zenšíitské interpretace buddislámu. Moudří mužové uchovávají v jeskynních kryptách původní rukopisy súter koránu a pětkrát denně se modlí, když uslyší volání z minaretů, vztyčených na okraji kaňonu. Stařešinové rozšiřují z Daritsu své výklady, které mají věřící provést džunglí faktů, známých jen zasvěceným.

Xavier Harkonnen uměl jen stěží ovládat vztek. Byl to voják, zvyklý vést bojová střetnutí, velet jednotkám a čekat plnění svých rozkazů. Nevěděl prostě, co má dělat, když tihle pacifističtí buddislámští obyvatelé prostě… odmítají.

I doma, na planetách Ligy, sílilo hnutí odporu proti

džihádu. Lidé už byli unaveni více než dvěma desítkami let krveprolití bez viditelného pokroku. Někteří dokonce nosili kolem svatyně zavražděného Maniona Neviňátka transparenty s nápisy: **MÍR ZA KAŽDOU CENU!**

Ano, Xavier dokázal pochopit jejich vyčerpání a beznaděj, vždyť už viděli, jak jim myslící stroje zabily tolik milovaných bližních. Ale tito izolovaní buddislámci se nikdy neobtěžovali ani zvednout ruku na odpor, projevovali naprostou pošetilost nejvyšší pasivity.

Cíl strojů byl jasný. Omnius jistě neprojeví žádný ohled vůči nějakým fanatickým náboženským zálibám. Xavier tu měl velmi důležitý úkol ve jménu džihádu – a ten úkol vyžadoval alespoň trochu rozumné spolupráce ze strany místních obyvatel. Nikdy by nečekal, že bude mít takové problémy přesvědčit tyhle lidi, aby si uvědomili, co pro ně vojska džihádu riskují.

Zenšíitští stařešinové se přištrachali zpátky do jednacího sálu, vyzdobeného letitými náboženskými artefakty, které se leskly zlatem a drahými kameny.

Stejně jako celé hodiny předtím si náboženský vůdce Rhengalid měřil Xaviera neproniknutelnýma očima a s nesmiřitelným odporem. Mohutná vyholená hlava se mu leskla exotickými oleji. Husté obočí měl uhlazeno a načerněno. Bradu mu pokrýval hustý, hranatě zastřižený šedý plnovous, který nosil jako svou pýchu. Oči světlé šedozelené barvy vystupovaly v nápadném kontrastu s opálenou pletí. Zdálo se, že ho nevyvedla z míry a nezastrašila ani hrozivá bojová flotila myslících strojů nad hlavou a impozantní síla vojsk džihádu. Působil, jako by mu to bylo jedno.

Xavier s pečlivě ovládaným úsilím promluvil klidným hlasem: „Snažíme se ochránit váš svět, stařešino Rhengalide. Kdybychom nedorazili právě včas, nebo kdyby naše lodě nedokázaly dál *den co den* držet myslící stroje zpátky, stal byste se i se svými lidmi otrokem Omnia.“ Zpříma se posadil na tvrdou lavici naproti zenšíitskému vůdci. Rhengalid mu ani jednou nenabídl nic k občerst-

vení. Xavier měl podezření, že stařešinové jedí a pijí sami, kdykoli vojáci místnost opustí.

„Otrokem? Jestli vám tolik leží na srdci naše blaho, primero Harkonnene, kde byly vaše bojové lodě před několika měsíci, kdy obchodníci s bílým masem z Tlulaxu kradli z našich zemědělských usedlostí zdravé mladé muže a plodné ženy?“

Xavier se snažil nedat najevo rozčilení. Nikdy netoužil být diplomatem, neměl na to potřebnou trpělivost. S veškerou loajalitou a oddaností, kterou v sobě měl, sloužil věci džihádu. Rudá barva jeho uniformy symbolizovala prolitou lidskou krev a jeho nevinný Manion – sotva jedenáct měsíců starý – byl první z novodobých mučedníků.

„Stařešino, co jste *vy* osobně udělal, abyste ochránil své lidi, když se objevili ti nájezdníci? Já jsem o té události předtím nevěděl. Nemohu vám pomoci s něčím, co se odehrálo v minulosti. Mohu vás jenom ubezpečit, že život v područí myslících strojů bude mnohem horší.“

„To říkáte vy, ale přitom nedokážete popřít pokrytectví své vlastní společnosti. Proč bychom měli dávat přednost slovu jednoho otrokáře před druhým?“

Xavierovi se hněvem rozšířilo chřípí. *Na tohle nemám čas!* „Jestli se chcete vracet k minulosti, pak si vzpomeňte, jak vaši lidé na samém začátku odmítli bojovat s myslícími stroji. Stálo to svobodu miliard lidských bytostí a nespočetné ztráty na životech. Mnoho lidí si myslí, že máte vůči naší rase veliké dluhy.“

„V tomto konfliktu necítíme sympatie k žádné ze stran,“ odsekl šedobradý muž. „Moji lidé se nechtějí nijak účastnit té vaší nesmyslné krvavé války.“

Xavier spolkl ironickou odpověď a místo toho řekl: „Nicméně jste se ocitli v křížové palbě a musíte si zvolit jednu ze stran.“

„Jsou lidští tyranové lepší než ti robotičtí? Kdo ví? Ale já vím, že tohle není náš boj. A nikdy nebyl.“

Dělníci v daritské přehradě odsunuli dveře komor a nechali z otevřených rukou kolosálních soch Buddhy a Mohammeda proudit dva velkolepé vodopády prů-

zračné vody. Najednou se ozvaly chvatné kroky. Xavier vzhlédl a s překvapením zaznamenal primera Voriana Atreida, jak kráčí po skalním chodníčku od přístavního mola svého raketoplánu na primitivní přistávací základně. Tmavovlasý muž se blížil s úsměvem, stále vypadal stejně zdatný, mužný a mladý jako v době, kdy se s ním Xavier před lety poprvé setkal po jeho útěku ze Země. „Můžeš je přemlouvat, jak chceš, Xaviere, ale zenšíité mluví jiným jazykem… nejen v lingvistickém smyslu."

Daritský vůdce se zatvářil popuzeně. „Vaše bezbožná civilizace nás pronásledovala. Džihádští vojáci tady nejsou vítáni – zvlášť ne v Daritsu, našem svatém městě."

Xavier zvedl pohled k Rhengalidovi. „Musím vás informovat, stařešino, že nepřipustím, aby myslící stroje přebraly vládu nad touto planetou, ať už s vaší pomocí, nebo bez ní. Pád IV Anbusu by nepříteli poskytl jen další odrazový můstek k planetám Ligy."

„To je naše planeta, primero Harkonnene. Vy sem nepatříte."

„A stejně tak sem nepatří ani ty myslící stroje!" Xavierovi zbrunátněla tvář.

Vorian ho chytil za paži. Zjevně pobavený řekl: „Vidím, že jsi objevil nové postupy diplomacie."

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem nějaký vyjednavač."

Vor s úsměvem přikývl. „Kdyby si tihle lidé uvědomili, že musí jednat podle tvých rozkazů, všechno by bylo lehčí, nemám pravdu?"

„Já se téhle planety nevzdám, Vore."

Velitelská komstanice náhle ožila, ozval se z ní naléhavý vzkaz. Hlas Vergyla Tantora byl vzrušený a bez dechu. „Primero Atreide, vaše podezření byla správná! Snímače zachytily tajnou základnu myslících strojů na jedné plošině. Bude to zřejmě předsunutá vojenská základna s průmyslovou mašinérií, těžkými zbraněmi a bojovými roboty."

„Dobrá práce, Vergyle," řekl Vor. „Teď teprve začne legrace."

Xavier se ohlédl přes rameno na samolibého Rhengalida, který vypadal, jako by měl už setkání s příslušníky

džihádu nadosmrti dost. „Tady jsme skončili, Vore. Vraťme se na vlajkovou loď. Máme práci."

Neexistuje nic takového jako budoucnost. Lidská rasa stojí před různými možnými budoucnostmi a řada z nich závisí na zdánlivě bezvýznamných událostech.

KRONIKY MUADRU

Zimia byla úchvatné město, kulturní vrchol svobodné humanity. Její bulváry, lemované stromy, se táhly jako loukotě kola od komplexu vládních budov a rozlehlého pamětního náměstí. Po něm čile přecházeli sem a tam muži v krátkých přiléhavých kabátcích a ženy ve zdobených úředních úborech.

Iblis Ginjo se mračil, když pospíchal směrem k majestátní budově Parlamentu. Tak pečlivě upravené prostředí by mohlo vytvořit iluzi bezpečí, pocitu, že se okolí nikdy nezmění.

Ale nic není nastálo. Nic není jisté.

Měl na práci povzbuzovat lidi, podněcovat je k akci, přesvědčovat o tom, že ďábelské stroje mohou kdykoli napadnout kterýkoli svět a že zlověstní lidští vyzvědači, tajně oddaní Omniovi, se vyskytují dokonce i tady, v samém srdci Ligy.

Někdy musel Iblis v zájmu boje realitu trochu vyšperkovat.

Širokoplecí muž s hranatým obličejem a rovnými tmavě hnědými vlasy měl na sobě volné černé sako, ozdobené zlatým vyšíváním a třpytivými přívěsky. Několik kroků za ním následoval půltucet agentů džihádské policie Džipolu, vždy v pohotovosti, připraven okamžitě tasit zbraně. Zrádcovští příslušníci lidské rasy či assassinové, oddaní strojům, se mohou skrývat kdekoli.

Před dvěma desítkami let si Iblis sám udělil titul Velký patriarcha džihádu Sereny Služebnice. Kdykoli se obje-

vil na veřejnosti, vždy se kolem něj seběhl dav lidí. Mluvil k nim, sjednocoval je, říkal jim, co si mají myslet a co dělat. Iblis stejně jako Vorian Atreides býval kdysi důvěrníkem myslících strojů na Zemi. Nyní byl řečník a státník nejvyšší úrovně: panovník, politik, náboženský vůdce a vojenský velitel, to vše dohromady v jednom charismatickém balení. Proklestil si vlastní cestu, dosáhl nebývalého postupu, který mu umožnil proniknout do elitních kruhů lidského vedení. Znal chod dějin a jasně viděl svoje místo v něm.

Když vystoupal po širokých schodech Parlamentu a vešel do vstupní haly s vysokým stropem, vyzdobené freskami, poslanci a úředníci okamžitě zmlkli. Iblis rád vídal, jak před ním druzí neobratně zápolí se slovy, rudnou a koktají.

S náležitou úctou se zastavil před výklenkem se zdobenou svatyní Maniona, zavražděného syna Sereny Služebnice. Socha andílka měla široce rozevřenou náruč pro každodenní náklad čerstvých květin, bledě oranžových měsíčků, které vypadaly jako malé zářivé hvězdy. Ujal se pro ně název „Manionovy květiny".

Velká síň uvnitř byla plná, všechna křesla obsadili šlechtici a zástupci jednotlivých planet. Dokonce i uličky byly zaplněny význačnými hosty. Byli usazeni v nových přenosných suspenzorových křeslech, vznášejících se na místech, kde bylo volno.

Vepředu celého shromáždění seděl jakýsi mnich v šafránově žlutém rouchu a sledoval velkou průhlednou schránu. V ní se v životadárné lázni namodralého elektrafluidu vznášel lidský mozek. Iblis se podíval na váženého kogitora a pocítil příjemný nával upřímné radosti. Vzpomněl si na prastarého filozofa myslitele zvaného Eklo, se kterým se radil, když byl ještě pouhým předákem otroků na Zemi. To byly opojné dny, plné možností…

Tento kogitor byl žena, známá jako Kwyna, a ta nebyla tolik ochotna mu pomáhat, poskytovat rady. Ale Iblis i přesto často navštěvoval pokojné Město introspekce, sedával u Kwyniny ochranné nádoby a doufal, že se

o něčem poučí. Setkal se v životě jen se dvěma kogitory, ale ty úžasné organické myslící útvary ho nikdy nepřestaly fascinovat.

Byly tak nadřazené Omniovi, tak elegantní a tak nesmírně *lidské*… až na to zřejmé fyzické omezení.

Parlament už zasedal celé hodiny, ale dokud Iblis nedorazil, nestalo se nikdy nic důležitého. Bylo to tak zařízeno. Jeho tajní spojenci mezi poslanci Ligy dusili jednání bezvýznamnými byrokratickými kličkami, jen aby *on sám* působil výkonněji, když pak dorazí a skoncuje s veškerým tím přešlapováním na místě.

Na pódiu právě cosi monotónně drmolil zástupce planety Hagal, Hosten Fru. Zabýval se jakousi nepodstatnou komerční záležitostí, sporem mezi firmou VenKee Enterprises a poritrinskou vládou o patenty a distribuci práv na luminy, vznášející se světelné koule, které si získávaly stále větší oblibu.

„Původní pojetí je založeno na práci asistentky vědce Tia Holtzmana, ale VenKee Enterprises tu technologii prodávají, aniž by se jakkoli s Poritrinem vyrovnaly," říkal Hosten Fru. „Navrhuji, abychom jmenovali výbor, který celou věc prozkoumá a patřičně zváží –"

Iblis se pro sebe usmál. *Ano, výbor vždycky zaručí jedině to, že se nevyřeší vůbec nic*. Hosten Fru byl zdánlivě nekompetentní politik, který zdržoval jednání Parlamentu hloupostmi. Těžkopádná vláda tak působila stejně neúspěšně jako pasivní Staré impérium. Nikdo nevěděl, že zástupce Hagalu je jedním z Iblisových tajných spojenců. Perfektně to sloužilo Iblisovým záměrům: čím více lidí uvidí neschopnost zastupitelského orgánu Ligy řešit i prosté problémy, zvlášť v krizových dobách, tím více rozhodnutí se přesune do kompetence Rady džihádu, kterou sám ovládal…

Iblis Ginjo, zářící sebejistotou, se slávou vstoupil do sálu. Jakožto prostředník samotné Sereny Služebnice byl mluvčím lidské rasy a jejího svatého džihádu v boji proti myslícím strojům.

V dramatických letech po atomovém zničení Země se starý Manion Služebník vzdal funkce místokrále Ligy

a odešel na odpočinek. Žádal, aby to místo připadlo jeho dceři, Sereně Služebnici. Byla zvolena manifestačně, ale trvala na tom, že bude jen „dočasnou místokrálovnou“, dokud válka neskončí. Nadšený Iblis se k ní vloudil jako nejbližší poradce, sepisoval jí projevy, podněcoval v lidech nadšení pro tažení proti myslícím strojům.

S hlavou hrdě vztyčenou kráčel po koberci v uličce mezi sedadly do čela sněmovny. Velkoplošné obrazovky po stranách promítaly jeho rysy v nadživotní velikosti. Hosten Fru okamžitě uctivě ukončil svoji řeč, uklonil se a vzdálil se z pódia. „Vzdávám se svého zbývajícího času ve prospěch Velkého patriarchy.“

Iblis přešel po řečništi, překřížil ruce na hrudi a formálně na znamení díků pokývl zástupci Hagalu, který rychle vyklidil pole. Než si však mohl Iblis uspořádat myšlenky, byl vyrušen zezdola.

„Námitka!“ Poznal v té ženě Muñozu Chenovou, těžko zvladatelnou zástupkyni Pincknonu, vzdáleného světa Ligy.

Iblis se k ní obrátil. Přinutil se nasadit trpělivý výraz. Žena vstala a prohlásila: „V průběhu dnešního jednání jsem zpochybnila pravomoci, které byly bez náležitého postupu delegovány z Parlamentu na Radu džihádu. Diskuse byla odložena, dokud se k tomu nebude moci před tímto shromážděním vyjádřit oprávněný člen Rady.“ Založila si ruce na drobné hrudi. „Myslím, že Velký patriarcha Ginjo je dostatečně zmocněn mluvit jménem Rady.“

Poctil ji chladným úsměvem. „Nepřišel jsem dnes mluvit před tímto shromážděním kvůli tomu, madam Chenová.“

Ta protivná žena se odmítala posadit. „Je to projednávaný problém, pane. Standardní postup vyžaduje, abychom se pokoušeli vyřešit nejprve jednu věc, než postoupíme k další.“

Vycítil v davu netrpělivou náladu. Dobře věděl, jak ji využít ve svůj prospěch. Přišli sem proto, aby slyšeli mluvit *jeho*, ne aby byli svědky nudné diskuse o nepodstatné záležitosti. „Sama dáváte jasný příklad toho, proč musela být založena Rada džihádu – aby přijímala rychlá

a objektivní rozhodnutí, beze vší takovéto byrokratické omáčky."

Publikum zabručelo na souhlas. Teď už se usmíval vřeleji.

Prvních třináct let poté, co Serena Služebnice ohlásila svůj džihád, snažil se Parlament Ligy řešit naléhavé válečné záležitosti podobným těžkopádným systémem, jaký fungoval v předcházejících stoletích nejistého příměří. Ale po debaklech s Ellramem a Kolonií Peridot, kdy se politici dohadovali tak dlouho, až byly celé protektoráty vyhlazeny, než mohly dorazit záchranné mise, obrátila se rozhořčená Serena na Parlament. Vyjádřila svůj vztek a (což bylo pro všechny mnohem horší) své zklamání nad tím, že nadřadil bezvýznamné handrkování boji proti jejich skutečnému nepříteli.

Iblis Ginjo stál tehdy po jejím boku. Chopil se iniciativy a navrhl vytvoření „Rady džihádu", která bude řídit všechny záležitosti, vztahující se přímo k džihádu. Méně naléhavé body komerčního, společenského a vnitrostátního charakteru se mohou probírat a projednávat během klidnějších parlamentních období. Válečné záležitosti vyžadují rychlé a rozhodné vedení, kterému by tisícihlavý Parlament jen překážel.

Nebo ho o tom Iblis alespoň přesvědčil. Jeho návrh prošel za podpory naprosté většiny.

Dokonce i teď, po deseti letech, bránily staré politické způsoby pokroku. Iblis, potěšen souhlasným mručením ze sálu, teď věnoval vyslankyni Pincknonu pohled plný bolestné trpělivosti. „Na co jste se to ptala?"

Muñoza Chenová působila, že si tiše mumlaných poznámek kolem nevšímá. „Vaše Rada nachází neustále víc a víc oblastí, které spadají pod její jurisdikci. Původně jste se omezoval na dohled nad vojsky džihádu se zřetelem k jejich vojenským operacím a na vnitřní bezpečnost, ztělesněnou Džipolem. Dneska Rada rozhoduje o uprchlících, rozděluje zásoby, ukládá nová cla a daně. Kde tato znepokojivá expanze moci skončí?"

Iblis si v duchu umínil, že musí uložit svému policejnímu náčelníkovi Yoreku Thurrovi, aby zahájil tajné vy-

šetřování a pátrání v minulosti této ženy. Možná bude dokonce nutné provést nějaké „odhalení“, usvědčující důkaz o „tajné dohodě“ Muñozy Chenové s myslícími stroji. Yorek Thurr uměl takové věci nastrojit. A možná má ta žena natolik špatný zdravotní stav, že to povede k „nešťastnému“ úmrtí.

Odpověděl klidně. „Rozhodování o uprchlících a běžencích z válečných zón má zjevnou souvislost s mandátem Rady, stejně jako školení vojenských chirurgů a distribuce nutného lékařského vybavení a zásilek potravin. Když jsme loňského roku znovu získali od strojů planetu Tyndall, zahájila Rada džihádu okamžitě akce na pomoc. Schválením mimořádných cel a zabráním nadbytečných zásob dobře zajištěných planet Ligy jsme těm ubohým lidem poskytli přístřeší, léky, naději. Kdybychom to nechali na Parlamentu Ligy, madam Chenová, pořád byste to ještě probírali na veřejných zasedáních.“ Obrátil se k pódiu a dodal, jako by ho to právě napadlo: „Neslyšel jsem, že by si obyvatelstvo Tyndallu nějak stěžovalo.“

„Ale aby Rada rozšiřovala své kompetence, aniž by se o tom hlasovalo –“

Iblis ze sebe vydal jakýsi netrpělivý zvuk. „O takových otázkách bych se s vámi mohl bavit celé hodiny, ale mají tihle lidé vážně chuť to poslouchat?“ Zvedl tázavě ruce a ze sálu se ozvaly dobře načasované výkřiky a pískání. Část z toho měli samozřejmě na svědomí jeho lidé, ale mnohé se dostavilo i spontánně. „Nicméně já jsem dnes před toto shromáždění předstoupil proto, abych se s vámi podělil o jisté poznatky, nedávno odhalené ve starobylých zápiscích muadru.“

Sevřel v silných rukou důležitý kus historie, letitou kamennou desku, vloženou mezi dvěma ochrannými vrstvami plaskla proti rozbití. Opřel desku o pódium. „Tento fragment s runovým písmem byl před dvěma sty lety nalezen na jedné neobydlené planetě, ale nikdy nebyl přeložen. *Až dosud*.“

Obecenstvo zaujatě zmlklo. Muñoza Chenová, které si nikdo nevšímal, znejistěla a pak se rozpačitě posadila, aniž by oficiálně odvolala svůj dotaz.

„Tyto šifry byly zapsány dávno zemřelým prorokem v jazyce zvaném muadru a vytesány do kamene. Ta slova z minulosti pocházejí pravděpodobně ze Země, kolébky lidské rasy.“ Obrátil se a podíval se na muže ve žlutém rouchu u ochranné nádoby s prastarým mozkem. „Kogitorka Kwyna mi pomohla s překladem těchto archaických runových znaků a umožnila mi jim porozumět. Kwyno, poskytla bys nám nyní své poučení?“

Pobočník mnich nejistě povstal a přenesl zdobenou nádobu s mozkem na zlatý stolek pod řečnickým pódiem. Iblis byl celý vzrušený z blízkosti tak úžasné mysli. Muž ve žlutém rouchu vyčkával.

Iblis, posílen blízkostí Kwyny, přejel špičkou prstu po složitém obrazci run. Publikum bylo zticha a napjatě naslouchalo, když začal číst. Pečlivě vyslovoval ostré mlaskavé zvuky jazyka a měkké kolísavé slabiky. Podivné, nepochopitelné zvuky, nesoucí se rozlehlou zasedací halou, učarovaly všem přítomným.

Když se Iblis odmlčel, přitiskl pomocník kogitorky dlaň na zakřivenou nádobu s Kwyniným živým mozkem a pak pomalu ponořil prsty do bledě modré tekutiny. Prostřednictvím tohoto spojení překládal slova jazyka muadru hlasem, který zněl odněkud zdálky – jako by vycházel ze zašlých věků.

„Runový kámen byl při dávné pohromě poničen a poznamenán ohněm a hlubokými jizvami,“ řekl. „Některým větám chyběla slova, ale zbylé vyprávěly o hrůzné starověké válce, ve které mnoho lidí otřesným způsobem zahynulo.“ Nakonec dodal: „Jak pravil neznámý prorok, ‚Nastane milénium trýzně, než lidé najdou cestu do ráje.‘ “

Na tuto chvíli Iblis čekal. Nasadil zářivý, radostný úsměv a zvolal: „Není to jasné? Svobodné lidstvo trpělo tisíc let pod nadvládou kymeků a jejich robotických pánů. Chápete to? Naše trýzeň je u konce – stačí se jen rozhodnout.“

Modrý elektrafluid v kogitorčině nádobě zavířil a mnich předal shromáždění Kwynin vzkaz. „Ta runová deska nezahrnuje celé proroctví. Vzkaz není úplný.“

Iblis se protlačil zpátky do středu pozornosti. „Vždycky musíme čelit obojímu, nebezpečí nepoznaného i jeho příslibu. Jedna z našich bojových skupin dorazila na IV Anbus, aby bránila planetu proti poslednímu nájezdu robotů – ale to nestačí. Jako svobodní lidé musíme jednat energicky, abychom znovu ovládli všechny Synchronizované světy a osvobodili jejich zotročené lidské obyvatelstvo. Jedině tak jednou skončí naše trápení, jak říká runové proroctví. Jak bylo předpovězeno, tisíc let uplynulo. Teď se musíme chopit své cesty do ráje a odvrhnout ďábelské stroje. Vyžaduji expanzi sil džihádu, další válečné lodě a oddané vojáky, další útoky proti Omniovi."

Namodralá tekutina v nádobě se čeřila stále neklidněji. „A další úmrtí," přeložil mnich.

„A další hrdiny!" Iblis pozvedl hlas, tvář mu zaplála vášnivým žárem. „Jak říká moudrá Kwyna, tento fragment run je všechno, co máme. A jakožto lidské bytosti si musíme vybrat nejlepší interpretaci. Máme odvahu zaplatit cenu, nezbytnou pro to, aby se toto proroctví vyplnilo?"

Najednou, než mohla Kwyna vyslovit jakýkoli protest, Velký patriarcha kogitorce a jejímu pomocníkovi poděkoval. I když si Iblis prastaré filozofky vážil, Kwyna bohužel strávila mnoho času studiem protichůdných filozofií a rozjímáním, aniž by porozuměla realitě džihádu.

Iblis měl ale praktické cíle. Jeho nadšené publikum málo dbalo o filozofické puntičkářství.

Hlas Velkého patriarchy rezonoval sálem, v příslušných, pečlivě naplánovaných chvílích stoupal a zase klesal. „Naše vítězství se platí lidskou krví. Malý syn Sereny Služebnice už zaplatil, stejně jako miliony statečných džihádských vojáků. Konečné vítězství si takovou cenu nejen zaslouží, ono ji *vyžaduje*. Prohrát je nemyslitelné. Celá naše existence visí na vlásku."

Hlavy v celé síni přikyvovaly a Iblis se tajně v duchu spokojeně usmíval. I když mnich vedle nádoby s mozkem nic neříkal, Velký patriarcha cítil, že by možná

i Kwyna souhlasila. Nikdo nedokázal odolat jeho slovům, jeho zápalu. Iblisovi se v očích jasně zatřpytily slzy, jen tak, aby ukázal, jak moc mu doopravdy záleží na lidském druhu.

Tento nový džihád se dá přirovnat k procesu nezbytného sestříhání. Odstraňujeme to, co nás jako lidské bytosti ničí.

KOGITORKA KWYNA,
ARCHIVY MĚSTA INTROSPEKCE

V rakvi z průzračného křišťálu ležel malý hošík klidně a nedotčeně. Jako jiskra, uzavřená ve skleněném pouzdře, byl Manion Služebník izolován od všech změn, které se provedly jeho jménem. A Serena s ním zůstávala skryta v ústraní za zdmi Města introspekce.

Klečela na kamenné plošině před svatyní, jak to dělávala často, a vypadala trochu blaženě a trochu zachmuřeně. Přívrženci v jejím hloubavém ústraní ji už dávno přestali žádat, aby nechala na místo postavit pohodlnou lavičku, na níž by mohla sedávat a modlit se ke svému dítěti. Už čtyřiadvacet let Serena čelila svým myšlenkám, vzpomínkám a nočním můrám takhle, na kolenou před křišťálovou schránkou.

Manion v ní vypadal tak vyrovnaně, tak bezstarostně. Chlapcův jemný obličejíček a křehké kosti se roztříštily, když ho obrovský robot Erasmus shodil z vysokého balkonu, ale Iblis Ginjo dohlédl na to, aby mu zaměstnanci pohřebního ústavu vrátili jeho podobu a rysy. Syn byl udržován přesně tak, jak si ho chtěla Serena pamatovat. Ano, spolehlivý Iblis se postaral o všechno.

Kdyby byl Manion naživu, byl by z něj teď už dospělý mladý šlechtic… dost zralý na to, aby se oženil a sám měl děti. Jak se tak dívala na Manionovu krásnou tvářičku, myslela na to, čeho všeho mohl dosáhnout, kdyby nebylo těch ďábelských myslících strojů.

Místo toho ten nevinný chlapec zplodil džihád, který se rozhořel po celých planetárních soustavách. Lidé podněcovali revoluce v Synchronizovaných světech, napadali plavidla robotů a všechna vtělení Omnia. Miliardy lidí už zemřely pro svatou věc. Sám Erasmus byl jistě zničen při atomovém útoku, který sprovodil ze světa myslící stroje na Zemi. Ale počítačová všemysl stále ovládala zbytek své říše a lidé nemohli v boji přestat.

Bolest nepominula. Synova vražda zasáhla Serenu až v duši a zničila ji. Meditace v jeho přítomnosti jí dodávala inspiraci, kterou potřebovala, aby mohla dál vést džihád. Tato svatyně, v níž bylo ukryto Manionovo tělíčko, byla vyhrazena jen pro ni a pro několik vybraných přátel.

Po celé Saluse Secundus a dalších planetách Ligy vyrostly další svatyně a zdobené relikviáře. Některé z nich byly zdobeny malbami nebo symboly božského děcka, obětního beránka, i když ho nikdo z těch umělců v životě neviděl. Některé relikviáře údajně obsahovaly útržky jeho šatů, vlasy, dokonce mikroskopické vzorky tkání. Serena sice pochybovala o autenticitě takových exponátů, ale přesto nežádala o jejich odstranění. Lidská víra a oddanost jsou důležitější než naprostá přesnost.

Když se džihádu nepodařilo dobýt Belu Tegeuse, planetu Synchronizovaného světa, a po dalším útoku myslících strojů na Salusu Secundus – a jejich odražení – přesvědčil Iblis Serenu, že nesmí rozmělňovat svoji sílu ani riskovat bezpečnost v tak bezvýznamných aktivitách, jako jsou obchodní smlouvy a méně důležité zákony. Místo toho si svá vystoupení na veřejnosti začala šetřit pro záležitosti velkého významu. Bez příkladu Sereny Služebnice, tvrdil, bude lidstvu chybět odhodlání bojovat. A tak pronášela impozantní podnětné projevy a lidé se hnali obětovat své životy pro věc – kvůli ní.

I přes Iblisova bezpečnostní opatření však Serena jednou jen taktak přežila pokus o atentát. Stalo se to rok poté, kdy přijala roli prozatímní místokrálovny. Atentátník přišel o život a velitel Džipolu Yorek Thurr objevil mezi jeho věcmi stopy neobvyklé technologie strojů. Liga se

poprvé setkala s realitou Omniových zvědů – lidských zrádců, kteří pronikli do planet Ligy.

V tom rozruchu většina lidí nedokázala pochopit, co mohlo člověka přimět, aby se dobrovolně oddal amorálním myslícím strojům. Iblis však k velkému davu na pamětním náměstí v Zimii prohlásil: „Na vlastní oči jsem viděl lidské otroky, vychovávané v Synchronizovaných světech – není žádné tajemství, že primero Vorian Atreides a já jsme byli kdysi zpracováni tak, abychom sloužili Omniovi. Mohl různým sobeckým a vlastizrádným lidem slíbit nějaké lákavé odměny – tělo neo-kymeka, možná dokonce i planety a vlastní otroky. Musíme být neustále ve střehu."

Obavy ze zvědů myslících strojů, kteří žijí tajně na svobodných planetách, posloužily Iblisovi jako významný podnět k založení Džipolu, bdělé síly, která monitorovala domácí dění a pátrala po jakýchkoli známkách podezřelého chování.

Po tom vražedném pokusu byla Serena okamžitě transportována do Města introspekce a v zájmu zajištění bezpečnosti tam od té doby žila ještě izolovaněji.

Toto staré středisko bylo vybudováno před stovkami let. Myšlenka jeho založení se zrodila částečně z diskusí o buddislámu a případném exilu zensunnitských a zenšíitských otroků, kteří celé generace dřeli na Saluse a pak odešli na neprozkoumané Nepřipojené planety. Nyní sem přicházeli stoupenci nejrůznějších odštěpených církví studovat prastaré rukopisy, náboženská díla a filozofické zápisky. Vědci analyzovali všechny formy ctihodných nauk od tajemných runových kamenů v jazyce muadru, nacházených roztroušeně na neobydlených planetách, až po nejasné navakřesťanské tradice Poritrinu a Chusúku, haiku zenového Hekiganšu na III Delta Pavonisu a různé interpretace súter koránu od zensunnitských a zenšíitských sekt. Variant bylo tolik jako lidských společností roztroušených po nespočetných světech…

Serena zaslechla, jak na štěrkové cestičce zachřupaly nějaké kroky. Vzhlédla a uviděla, jak se k ní blíží matka.

Abatyši doprovázely k Sereně tři mladé ženy s bystrýma očima, oděné v bílých róbách lemovaných rudě, jako by měly okraje namočené v krvi. Všechny ženy z doprovodu byly vysoké a svalnaté, se strnulým pokojným výrazem ve tváři. Hlavy jim kryly přiléhavé kapuce z jemného zlatého hedvábí. Každá z nich měla nad levým obočím namalován malý symbol džihádu.

Před čtrnácti lety, když velitel Džipolu poprvé odhalil stoupence Omnia, tajně se spiknuvší proti Sereně, založil Iblis zvláštní skupinu strážkyň, které měly kněžku džihádu chránit. Serenini strážní andělé, takzvané Serafínky, byly kombinací bojovných Amazonek a nevinných panen. Sám Velký patriarcha jmenoval ty pečlivě vybírané pomocnice k zajištění veškerých Sereniných potřeb.

Livia Služebnice kráčela rychle, aby předešla tři Serafínky. Serena odstoupila od synovy svatyně, usmála se a formálně matku políbila na tvář.

Livia měla krátce sestřižené sněhobílé vlasy a nosila prostou dlouhou róbu krémové barvy. Tížilo ji břemeno tragédií a životních zkušeností. Když zemřel Serenin bratr Fredo, odešla její matka z domu Služebníků a vydala se hledat útěchu a moudrost u boha. Kvůli dlouholetému manželství s bývalým místokrálem sledovala tato důstojná žena stále pozorně politiku a současné události, studovala důsledky působení džihádu v reálném světě, nejen duchovní morální otázky, které tak fascinovaly kogitorku Kwynu.

Teď právě její tvář prozrazovala hluboké znepokojení. „Zrovna jsem si vyslechla proslov Velkého patriarchy, Sereno. Víš, že znovu nasazuje vojska džihádu, podněcuje další krvavé útoky?“

Livia se ohlédla přes rameno na trio sošných Serafínek, které postávaly na kamenné plošině před svatyní, příliš blízko k nim. Serena naznačila ženám v róbách, aby se vzdálily. Udělaly to, ale poodstoupily jen ke svatyni a tam v doslechu dál pozorně čekaly. Dvě z těch tří dobře znala; ta třetí byla nová, právě završila přísný výcvik.

Odpověděla dobře známými slovy: „V zájmu dosažení konečného vítězství jsou oběti nutné, matko. Můj džihád plane už dvě desetiletí, ale ještě ne dost jasně. Nemůžeme se smířit s tou nekonečnou slepou uličkou. Musíme naše snahy zdvojnásobit."

Livia se nezamračila, jen stáhla ústa do úzké čárky. „Slyšela jsem od Velkého patriarchy stejné důvody. Vyjádřil je téměř týmiž slovy."

„A proč by ne?" Sereniny levandulové oči zaplály. „Iblis má stejné cíle jako já. Coby kněžka džihádu se nemohu zabývat politikou a mocenskými hrami. Zpochybňuješ snad můj úsudek nebo oddanost svobodnému lidstvu?"

Livia odpověděla klidným hlasem: „Nikdo nezpochybňuje tvoje motivy, Sereno. Máš poctivé srdce, i když je tvrdé."

„To ty stroje ve mně potlačily schopnost milovat. Robot Erasmus mi ji navždycky vzal."

Livia smutně přistoupila k dceři a objala ji kolem ramen. Serafínky pomocnice se napjaly, ruce jim sjely k ukrytým zbraním. Serena ani Livia si jich nevšímaly.

„Dítě moje, lidská láska je nekonečná. Nezáleží na tom, kolikrát byla vynaložena, jestli byla ukradena nebo promarněna, láska dokáže vždycky vyrůst znovu – jako květina z cibulky – a naplnit ti srdce."

Serena sklopila hlavu a dál naslouchala matčiným povzbudivým slovům. „Zítra má Okta narozeniny. Ona a… Fredo. Já jsem taky přišla o syna, Sereno, takže vím, jak ti je." Pospíšila si dodat: „Tvůj bratr ale samozřejmě zemřel jinak."

„Ano, matko – a ty ses pak stáhla do Města introspekce. Ty mi musíš rozumět jako nikdo jiný."

„Jistěže ano, ale já jsem nedopustila, aby se mi ze vší té lásky, která ve mně zemřela, srdce proměnilo v kámen. Věnuji se tvému otci, Oktě a tobě. Pojď se mnou a uvidíš, jak její dcery vyrostly. Máš už dvě neteře."

„Nebude tam Xavier?"

Livia se zamračila. „Bojuje se stroji na IV Anbusu. Sama jsi ho tam poslala. Nevzpomínáš si?"

Serena úzkostlivě přikývla. „Je už pryč tak dlouho. Jistě se na Oktiny narozeniny touží vrátit.“ Pak zvedla hlavu. „Ale džihád musí mít přednost před všemi osobními záležitostmi. Vybrali jsme si to a přežijeme jedině tak, když se toho budeme držet.“

Livia se smutným výrazem přikývla. „Neměj mu za zlé, že se oženil s tvojí sestrou. Nemůžeš věčně toužit, aby to všechno bylo jinak.“

„Jistěže si přeju, aby všechno bylo jinak. Lidská rasa ale možná potřebovala právě moje utrpení, aby se konečně pustila do akce. Jinak bychom neměli impuls odrazit se ode dna a zbavit se těch pout myslících strojů.“ Zavrtěla hlavou. „Já už víc na Oktu nežárlím a nezlobím se na Xaviera. Ano, kdysi jsem ho milovala – byl to Manionův otec – ale byla jsem tehdy ještě dívka. Hloupá a s hlavou v oblacích. Vzhledem k následujícím událostem se takové záležitosti zdají… nicotné.“

Livia se do dcery pustila: „Láska není nikdy nicotná, Sereno, ani když ji nechceš.“

Serena promluvila tichým hlasem, tolik odlišným od mocného vášnivého tónu, který nasazovala při podněcování davů, jež si ji chodily vyslechnout. „Bojím se, matko, že ta škoda, kterou utrpěla moje duše, se za jeden lidský život nezahojí.“

Livia objala Serenu kolem ramen, obrátila se a vedla ji po štěrkem vysypané cestičce. „Ale žádný další čas nemáš, dceruško.“

Serena najednou zaznamenala ve směru svých strážkyň jakýsi rozmazaný bílý pohyb. Jedna ze Serafínek vykřikla a vrhla se na druhou – tu novou – která bleskurychle vytáhla dlouhou stříbrně se lesknoucí dýku.

Matka vrazila do Sereny a odstrčila ji pryč. V pádu Serena uslyšela, jak se někde blízko trhá látka, a bublavé zalapání po dechu, uviděla hrůzostrašný proud krve a téměř současně ucítila těžký náraz. Livia se na ni vrhla a přikryla ji svým tělem.

Třetí Serafínka se přihnala k bíle oděné strážkyni, chňapla po zlaté síťované kapuci, která jí kryla vlasy, s dutým lupnutím jí trhla hlavou dozadu a zlomila jí vaz.

Serena i přes matčino tělo, které na ní spočívalo, viděla skvrnu jasně červené krve na róbě jedné ze strážkyň. Vůbec se nepodobala jemnému karmínovému lemování bílé uniformy. Hrdinná Serafínka, lapající po dechu – jediná, která z těch tří přežila – přidušeně vyhrkla: „Hrozba byla zažehnána, kněžko.“ Chytila dech a rychle se ovládla.

Třesoucí se Livia pomohla dceři na nohy. Serena s překvapením zjistila, že dvě vyvolené strážkyně leží mrtvé: její zkrvavená zachránkyně a žena se zlomeným vazem. Zrádkyně.

„Assassin?“ Serena shlédla na ženu, která ležela s hlavou zkroucenou v nepřirozeném úhlu.

Livia chtěla vědět: „Jak se dostala do vašeho výcviku?“

Zbývající Serafínka řekla: „Kněžko, musíme vás dostat do bezpečí někam do budovy. Mohou se o to pokusit znova.“

Alarmy se už rozezněly a na scénu přispěchala další Serafínka v bílé róbě. Po cestě se rozhlížela do všech stran po další případné hrozbě. Serena cítila, jak se pod ní podlamují kolena, zatímco byly s matkou postrkovány do úkrytu nejbližší velké budovy.

Podívala se na bíle oděnou mladou ženu, která jí zachránila život. Zlatou kapuci měla nakřivo a zpod ní jí vykukovaly krátké světlé vlasy. „Niriem? Tak se jmenuješ, že?“

„Ano, kněžko.“ Upravila si kapuci.

„Od této chvíle tě jmenuji svou hlavní Serafínkou. Zařiď, aby Velký patriarcha svolal nejlepší důstojníky Džipolu a aby tu záležitost vyšetřili,“ řekla Serena udýchaně, jak běžela.

„Ano, kněžko.“

Vzhledem k závažnosti incidentu se bude muset do věci zapojit Iblis osobně a možná vyměnit všechny Serafínky… kromě Niriem. Serena byla rozhodnutá nechat na něm, aby zjistil, co se přihodilo. Sotva tomu ještě dokázala sama uvěřit.

Livia popoháněla dceru do bezpečí hlavního svatostánku, přestavěného panského sídla s kupolemi a věžič-

kami. „Odjakživa jsi věděla, že taková hrozba existuje, dceruško. Ty stroje jsou všude."

Sereniny oči byly suché, výraz chladnokrevný. „A nikdy proti nám nepřestanou intrikovat."

Jeden život člověku někdy nestačí k dosažení velikosti. Proto si někteří z nás zajistili více času.

GENERÁL AGAMEMNON,
PAMĚTI

Na Corrinu, nejdůležitější planetě Synchronizovaných světů, se sešli největší nepřátelé lidstva: kymekové, roboti a Omnius, sama počítačová všemysl.

Z původních dvaceti Titánů zůstali naživu už jen čtyři. Tito tyrani lidí v obavách ze smrtelnosti před tisícem let umístili svoje mozky do ochranných schrán, aby jejich myšlenky, mysl a duše mohly žít navždy. Ale během dlouhých a krutých staletí čas od času někteří podlehli nešťastné nehodě nebo vraždě. V poslední době byli zavražděni Barbarossa a Ajax.

Generál Agamemnon, vůdce Titánů, ten dluh tisíckrát splatil, zmasakroval nespočet lidí. Zlikvidoval je a nechal hnít na místě, nebo je vršil na hromady a pálil. Jeho milenka Juno mu pomáhala tu hrůznou mstivou strategii plánovat.

Je tolik způsobů, jak zabít člověka.

Dante, kymek bez ambicí, ale talentovaný byrokrat, stále sloužil svým nenápadným, ale nezbytným způsobem. Zbabělec Xerxes, který kdysi umožnil Omniovi převzít moc od Titánů, se nevzdával pošetilé naděje, že si dokáže znovu získat respekt.

Titáni nyní dorazili ve čtyřech speciálně uzpůsobených lodích. Manipulační ramena Agamemnonovy vesmírné lodě instalovala ochrannou nádobu s generálovým mozkem do praktické pohyblivé formy. Nervové konektory spojily jeho mozek s mobilními systémy. Pro-

táhl si pavoukovité mechanické končetiny a pak vyšel pod krvavě rudé nebe. Juno, Dante a Xerxes se vynořili ze svých lodí a následovali vůdce směrem k Erasmově okázalé vile. Byla velice podobná sídlu, které bylo srovnáno se zemí během útoku vojsk Ligy na Zemi.

Erasmus se považoval za kulturního tvora, ctitele staré lidské nádhery. Vybudoval si toto velkolepé sídlo do podoby zdobených historických paláců. Krajina Corrinu si však vyžádala jisté úpravy včetně rozšířených zařízení, která lidské otroky chránila před otravou koncentrovanými emisemi plynů, vyvěrajících ze země.

Corrin byl skalnatá planeta, původně zmrzlá a mrtvá. Když slunce narostlo do fáze rudého obra, spálilo vnější planety systému a dříve neobyvatelný svět roztál. V dávných dobách, kdy si lidské Staré impérium ještě uchovalo pár jisker génia a ctižádosti, zcivilizovali Corrin houževnatí osídlenci, vypěstovali trávu a stromy, přivezli zvířata, hmyz a kolonisty.

Ale osídlení netrvalo ani tak dlouho jako krátká existence rudého obra. Nyní tu pod rudou oblohou vládly stroje a zhoubné oko přebujelého slunce si z výšky měřilo špinavé kotce s otroky.

Kymekové prošli branami vily, vyrobenými z kovu, vykovaného do tvaru kudrlinek. Stěny a otevřený zamřížovaný strop pokrývaly bujně rostoucí popínavé rostliny s jasně červenými květy. Ve vzduchu se patrně vznášela jejich těžká vůně. Agamemnon byl rád, že si pro dnešek nevybral chodicí tělo s čichovými senzory. Cítit květiny bylo to poslední, co mu teď chybělo.

Jakmile ctihodná návštěva vstoupila na nádvoří, přitančil k ní Erasmus s nepřirozeným úsměvem ve tváři. Nezávislý robot měl na sobě parádní roucho lemované přepychovou kožešinou, které se mělo podobat prastarým královským plášťům. „Vítejte, kolegové moji. Nabídl bych vám nějaké občerstvení, ale myslím, že u strojů s lidskou myslí by to bylo zbytečné gesto."

„Nepřišli jsme sem na večírek," řekl Agamemnon. Xerxes však pokaždé vypadal rozčarovaný, že si už nemůže vychutnávat vybraná jídla; za svých lidských dob

to býval požitkář. Teď vydal jen mechanický povzdech a kochal se alespoň prostředím.

Na stěnách byly připevněny Omniovy obrazovky a kolem se jako nějací tělnatí mechaničtí čmeláci vznášely jeho transoči. Aktuální nexus všemysli Corrinu byl umístěn v Centrální věži ve městě, avšak Omnius mohl prostřednictvím těchto nesčetných zařízení vše pozorovat a slyšet i šeptaný rozhovor. Agamemnon si na to zvykl už dávno. Neustálé hlídání ho sice obtěžovalo, ale nemohl s tím nic dělat – pokud by se spolu s tím nezbavil i Omnia.

„Musíme probrat tu válku proti iracionálním lidem." Hlas všemysli zaburácel z reproduktorů jako nějaký všemocný, všudypřítomný bůh.

Agamemnon si ztlumil sluchové receptory, zredukoval hromové příkazy všemysli na tichý pískot. „Můj pane Omnie, jsem připraven k jakékoli další agresi proti *hrethgir*. Stačí jen, abys ji schválil."

„Generál Agamemnon obhajuje takovou akci už celé roky," řekl Xerxes až příliš dychtivě. „Vždycky říká, že svobodná lidská rasa je jako odtikávající bomba. Varuje nás, že dokud nezúčtujeme s *hrethgir*, mohou se nakonec dostat do varu a způsobit velikou škodu – přesně jako to udělali se Zemí, Belou Tegeuse, Kolonií Peridot a nedávno s Tyndallem."

Generál kymek zkrotil svůj hněv. „Omnius je plně obeznámen s našimi předchozími rozhovory, Xerxi. A s našimi boji proti lidem."

Erasmus promluvil erudovaně: „Protože jsme se nikdy neseznámili s aktualizací posledních myšlenek a rozhodnutí pozemského Omnia, nevíme přesně, co se v posledních dnech na Zemi stalo. Ty informace jsou pro nás navždycky ztracené."

„Nepotřebujeme přesné detaily," zavrčel Agamemnon. „Víc než tisíc let už jsem vojenský velitel. Vedl jsem lidské i robotické armády. Připravil jsem svržení Starého impéria."

„A po staletí od té doby jsi oddaný válečník a pomocník Omnia," dodal Erasmus. Titána napadlo, že v jeho hlase zaslechl jakýsi sarkasmus.

„Správně," řekla Juno, než na to stačil Agamemnon něco odpovědět. „Titáni byli vždycky Omniovými cennými spojenci a prostředníky."

„Naším prvořadým úkolem je zajistit, aby na žádném ze Synchronizovaných světů už nedošlo k takové rebelii," řekl Omnius.

„Není to statisticky pravděpodobné," upozornil Dante. „Naše transoči populaci neustále sledují. Žádný otrok už nikdy nebude mít příležitost sjednotit poddané, jako to udělal důvěrník Iblis Ginjo."

„Osobně jsem vedl neo-kymeky do vyhlazovacích útoků proti střediskům odporu," řekl Xerxes a předstoupil. „Divocí lidé už nikdy nezískají žádný opěrný bod."

Erasmus přecházel po nádvoří a kroužil pláštěm, lemovaným kožešinou. „Taková represivní opatření bohužel jenom zvýší nespokojenost. Vojska džihádu vyslala do našich světů agenty – provokatéry. Tajně šíří svoji propagandu mezi zotročenými lidmi, řemeslníky, dokonce mezi našimi spolehlivými důvěrníky. Vozí záznamy těch ohnivých projevů Sereny Služebnice, kterou nazývají svou kněžkou džihádu." Robotova tvarokovová tvář zformovala teskný výraz. „Pro ně je krásná a přesvědčivá, skutečná bohyně. Když slyší Serenina slova, jak můžou neudělat, co po nich chce? Půjdou za ní kamkoli, i na smrt."

Agamemnon zavrčel: „Naši důvěrníci mají všechno, co mohou chtít, a stejně ji poslouchají." *Jako můj vlastní syn Vorian. Ten blázen.* „Nejlepší řešení je odstranit ten nádor, zlikvidovat každý výbuch, jakmile k němu dojde. Nakonec všechnu tu nespokojenost vykořeníme… nebo budeme nuceni vyhladit to protivné lidstvo jednou provždy. Všechna řešení jsou přípustná."

„Kde máme podle tebe začít, můj pane Omnie?" zeptal se Xerxes.

„K případům sabotáží a bezostyšných nepokojů dochází nejčastěji na planetě Iks," zasáhl Erasmus. „Většina krajiny tam byla zprůmyslněna, ale rebelové si našli úkryty v přírodních jeskyních. Schovávají se tam jako termiti a pak vždy udeří na naše slabá místa."

„Neměla by být slabá místa," řekl Agamemnon.

„Neměli by být ani rebelové, vzhledem k tomu, že jsem zvýšil výkonnost planetární sítě," řekl Omnius. „Už nám to způsobilo řadu problémů a já bych chtěl probrat všechny možnosti. Vyhladit by je možná ani nestálo za tu snahu. Snad by bylo účinnější, kdybychom s nimi prostě přestali bojovat."

Agamemnon nedokázal ovládnout podrážděný výbuch. „A nechat je vyhrát? Po tom všem, co jsme vytvořili a získali za uplynulých tisíc let?"

„Jaký význam má pouhé tisíciletí?" zeptal se Omnius. „My jako myslící stroje máme možnosti, jaké lidstvo nemůže nikdy mít. Naše těla se mohou přizpůsobit prostředí, které je pro biologické životní formy smrtelné. Kdybych prostě opustil planety zamořené *hrethgir*, mohu využít četné měsíce bez atmosféry a skalnaté planety. Myslícím strojům by se tam dařilo a bez dalších potíží by tak mohly rozšiřovat hranice Synchronizovaných světů."

Dokonce i Erasma ten návrh překvapil. „Lidé kdysi mívali takové rčení, můj pane Omnie – ‚Líp vládnout v pekle než sloužit na nebesích.' "

„Já nikomu nesloužím. Analyzuji poměr největšího zisku a nejmenších ztrát a rizika. Podle mých odhadů si nedokážeme naše lidské otroky nikdy dostatečně podrobit. Když nebereme v úvahu úplné vyhlazení všech živočichů – což by si vyžádalo značné problémy – budou pro nás lidé dále představovat hrozbu sabotáží a ztráty surovin."

Agamemnon řekl zaníceně: „Můj pane Omnie, copak je nějakým vítězstvím ovládnout území, které nikdo nechce? Jestli opustíš všechny planety, které jsme dřív spravovali, přiznáváš tím porážku. Byl bys Panovníkem rozporů. To by bylo bláznovství."

Omnia to nijak nerozzlobilo. „Mám zájem na expanzi a výkonnosti, ale ne podle archaických, velkolepých představ. Propaganda šířená Serenou Služebnicí mě přiměla pochybovat o základu mého panování. Nevím, jak potlačit informace, které sem přicházejí zvnějšku. Proč ti otroci věří takovým věcem bez náležitých podpůrných dat?"

Erasmus odpověděl: „Protože lidé mají sklon věřit tomu, čemu věřit chtějí, založený na *pocitech*, ne na důkazech. O jejich rychle postupující paranoie svědčí to, že se dívají do každého stinného kouta a za každý závěs, protože se bojí, že mají mezi sebou mnoho robotických špehů a tajných agentů. Vím, že se nám podařilo podstrčit několik našich důvěrníků na planety Ligy, ale ti paranoidní lidé si namluvili, že skoro každý soused je tajně ve spolku s Omniem. Takový nepodložený strach jim může jen ublížit."

Juno se zasmála a Xerxes za sebe vydal jakýsi přehnaně opovržlivý zvuk nad naivitou a slabostí *hrethgir*.

„Zpátky k původnímu bodu," řekl Agamemnon a zaškrábal špičatou přední nohou o dlažbu. „Za vyvolání té zhoubné vzpoury můžete vinit Erasma. Jeho experimentální manipulace vytvořily podmínky, které vyvolaly to první povstání na Zemi."

Erasmus se obrátil k mocnému kymekovi. „Bez posledních informací od pozemského Omnia to nemůžeme vědět jistě, generále. Ty v tom ale taky nejsi bez viny. Jeden z největších džihádských vojáků je tvůj vlastní syn, Vorian Atreides."

V Agamemnonovi vřel vztek. Pamatoval si, jak ve svého třináctého a posledního syna vkládal veliké naděje, jak těch dvanáct předchozích zabil, když u nich objevil vážné nedostatky. A během atomového výbuchu na Zemi bylo zničeno všechno nenahraditelné Agamemnonovo sperma. Bral si to velice osobně, jako napadení vlastní rodiny.

Vorian byl jeho poslední naděje, ale vyklubala se z něj největší hanba.

Omnius řekl: „Hanby je dost pro všechny, kdo jsou ochotni ji přijmout. Nezajímají mě tak bezvýznamné odbočky."

Juno promluvila hlubokým úlisným hlasem. „Můj pane Omnie, my Titáni chceme zničit ty divoké lidi už celá staletí, ale nikdy jsme nedostali svolení to provést."

„To se možná změní," řekla všemysl.

Agamemnon řekl zaníceně: „V tuto chvíli je můj syn v řadách vojsk džihádu, která zadržují síly strojů na pla-

netě IV Anbus. Dovol mi vést bojovou skupinu kymeků a já svého odbojného potomka dopadnu."

Omnius souhlasil. „Bojem na IV Anbusu plýtváme časem a energií. Čekal jsem snadné vítězství. Dohlédni, aby se to už vyřídilo, generále Agamemnone. A pošli jednoho ze svých Titánů na planetu Iks potlačit tamní nepokoje. Zlikvidujte to rychle a účinně."

„Hlásím se na výpravu na Iks, můj pane Omnie," řekl rychle Xerxes. Zjevně mu připadalo, že rozdrtit několik neorganizovaných rebelů bude snazší a bezpečnější než se střetnout s vojsky džihádu. „Za předpokladu, že budu mít plnou vojenskou podporu. Taky bych si rád vzal na pomoc Beowulfa jako svého generála –"

„Beowulf jde s námi," řekl Agamemnon, aby Xerxovi zkřížil plány. Beowulf byl jeden z prvních kymeků nové generace, vytvořených Barbarossou více než sto let potom, co se počítačová všemysl ujala vlády. Coby člověk Beowulf kolaboroval s kymeky, byl důvěrníkem a vojenským diktátorem na jedné druhořadé planetě. Ukázal se být nesmírně schopný a ctižádostivý a s nadšením přijal možnost stát se kymekem.

Generál Titánů ve skutečnost Beowulfa ani nepotřeboval, ale byl rád, že nebude mít toho zbabělého Xerxe kolem sebe. Spolu s Juno a Dantem si mohou nabrat spousty spolehlivých neo-kymeků a robotické vojenské síly a posílit tak bojové jednotky, které už na IV Anbusu jsou. Ani tak nebude snadné porazit Voriana Atreida.

Agamemnon svého syna dobře vycvičil.

Zde selhává analytická moc myslících strojů; jsou přesvědčeny, že nemají slabá místa.

PRIMERO VORIAN ATREIDES,
NIKDY VÍC VŠEMYSL

Když flotila džihádu přelétala nad místem přistání nepřítele na IV Anbusu, shodila sprškу ničivých střel.

Mladý Vergyl Tantor ve své balistě na oběžné dráze zavýskal radostí, když první záběry ukázaly šok a těžké poškození předvoje robotických pozemních sil, poničení jejich gelových obvodů.

Xavier Harkonnen se po návratu z Daritsu převlékl do čisté zelenorudé uniformy s působivými znaky své hodnosti primera. Ještě pořád si z toho dohadování s tvrdohlavými zenšíitskými stařešiny připadal jaksi pošpiněný. Teď, když vysílal k povrchu planety další vlnu jednotek a vybavení, vypadal jako naprostý vzor velícího důstojníka.

Raketoplán plný nedočkavých žoldnéřů z Ginázu – nejlepších vojáků, jací byli k mání – se snesl dolů k základně strojů a zajistil určenou oblast. Profesionální váleční experti Zona Noreta se oháněli pulsními meči, bojovali granáty a tavnými pistolemi a netrvalo jim ani hodinu, než vyhladili nepřátelskou zpola vybudovanou základnu a zničili poslední funkční roboty. Stroje tak rychlý a mohutný útok nečekaly.

Xavier se na velitelském stanovišti své vlajkové lodi tvářil potěšeně a spokojeně. „Tohle znamená pro nepřítele překážku v postupu, ale nemysli si ani na chvilku, že je to zastaví."

Vor stál svému příteli po boku. „Nejsou dost chytří na to, aby věděli, kdy se mají vzdát, tak je o tom musíme zkrátka přesvědčit."

Pilní džihádští taktikové hrbili záda nad papíry a mapami v analytických sálech na palubě vlajkové lodi a studovali rozložení sil strojů, aby zjistili Omniův plán na dobytí IV Anbusu. Stroje i přes prvotní zničení svého předmostí na planetě měly zjevně v úmyslu vylodit obrovské síly a zahájit pozemní invazi, při níž by se jistě planety zmocnily.

V místnosti generálního štábu si oba primerové před sebou předestřeli předpokládaný plán, podle kterého by mohli dobyvatelé postupovat. Xavier čekal, jak se vyjádří jeho tmavovlasý druh. „No, dává ti to nějaký smysl? O co se ty stroje pokoušejí?"

Vor si odsunul pár pramenů dlouhých vlasů, které mu

padaly do čela. „Tak jak skoro všechno, co myslící stroje dělají, je ten jejich plán přímočarý a jasný. Nasazují spoustu síly a žádný vtip." Našpulil rty a ukázal na taktické plány, které jim došly od analytiků. „Podívej, ta robotická flotila má takovou palebnou sílu, že by mohla klidně IV Anbus bombardovat ze vzduchu a srovnat se zemí všechna zenšíitská města. Bylo by to pro ně snadné. Ale vypadá to, že Omnius chce zachovat infrastrukturu Daritsu a dalších měst nedotčenou, aby mohl planetu snadněji proměnit v Synchronizovaný svět. Ta síť je primitivnější, než jakou by si stroje vybudovaly samy, ale dokážou si ji upravit."

Xavier si ho pevně měřil pohledem. „Bude to chtít víc práce než prostě všechno vyhodit do vzduchu."

„Jistě, jestli to bude trvat moc dlouho, tak se prostě vrátí k původnímu plánu. Já si myslím, že nemáme moc času. Zadržujeme je tady už dost dlouho."

Xavier přejel prstem po vějířovitých roklích, které se rýsovaly na satelitních snímcích. „Jestli mají bojoví roboti v plánu nasadit obrovské pozemní síly, aby se zmocnily Daritsu, hydroelektrárny a komunikační sítě, pak se budou nejspíš snažit ovládnout tady ty kaňony. Jakmile proniknou dovnitř skalního města, instalují tam obvyklou kopii Omnia."

Vrátil se zpátky ke studiu satelitních map. „Takže co navrhuješ, Voriane? Ani s těmi žoldnéři z Ginázu nemáme takové bojové síly, abychom dokázali čelit plnému pozemnímu útoku robotů. Naši bojovníci nejsou nahraditelní."

„Proti Omniovi nemůžeme prostě postavit brutální sílu proti brutální síle. Musíme udělat něco *mazaného*," řekl Vor s úsměvem. „Ty myslící stroje se přece dají úplně poplést."

„Vážně? Jako s tou tvojí bláznivou stínovou flotilou, kterou buduješ na Poritrinu? Pořád si nemyslím, že to bude fungovat."

Vor se zasmál. Raději by robotické nepřátele porazil lstí, jako podvodník, než přímým vojenským konfliktem… ne že by byl úplně přesvědčen o větší účinnosti

této metody, ale rád by minimalizoval ztráty na lidských životech. „No, já mám vždycky v rukávu nějaký plán, Xaviere, a už mám skoro hotový počítačový vir proti těmhle válečným lodím. Já se postarám o jejich flotilu ve vzduchu. Ty se pusť do pozemních sil."

„A jak to mám udělat, když nemůžu nasadit ‚drtivé síly'?"

Vor měl už odpověď připravenou. „Rozešli naší flotile rozkaz stáhnout vojenské síly z planety. Uveď tam, že jsme přesvědčeni, že myslící stroje zaútočí z vesmíru."

Xavierův nevěřícný výraz druhého primera málem rozesmál. „Ty stroje nejsou tak hloupé, aby tomu uvěřily, Voriane. I robot pozná takový jasný podvod."

„Nepozná, jestli ten vzkaz zašifruješ. Použij nějaký hodně složitý matematický kód. Roboti ho rozluští, to ti zaručuju. A díky tomu uvěří."

„Tvůj otec ti popletl hlavu," zavrtěl Xavier hlavou. „Ale jsem rád, žes to obrátil ve prospěch džihádu. Jestli myslícím strojům nezabráníme instalovat verzi Omnia…" Jeho nahrbený postoj naznačoval, že na sobě cítí tíži toho břemene. „No dobře, řekněme, že spíš srovnám se zemí veškeré stavby na IV Anbusu, než bych připustil takovou porážku. V sázce je celá Liga vznešených." Xavier si povzdychl a promnul si spánky. „Proč s námi Rhengalid nespolupracuje? Můžeme zachránit jeho lid a zároveň splnit naše cíle."

Vor se na něj účastně pousmál. „Zenšíité vidí nepřítele všude, ale přítele poznat nedokážou." Pokoušel se nahlížet na celou záležitost z hlediska buddislámců, zpochybnit neochvějné Xavierovy názory, ale uvažování místních nemělo žádný logický smysl. „Myslím, že po výchově myslících strojů prostě náboženství nechápu."

Xavier vzhlédl od taktických plánů s povytaženým obočím. „Nemůžeme si dovolit luxus to ‚chápat', Voriane. Takové věci jsou pro politiky v luxusních kancelářích, daleko od bojišť. Jednání těch zenšíitů má následky pro celé lidstvo. I když bych je moc chtěl prostě nechat jejich osudu, nemůžeme to připustit. IV Anbus se nesmí stát další Omniovou základnou."

Vor ho poplácal po rameni. Byl rád, že před tím mužem s kamennou tváří nikdy nemusel blufovat ani mu čelit jako protihráči. „Jsi tvrdý chlap, Xaviere Harkonnene."

„Toho ze mě udělal Serenin džihád."

Když si Xavier prostudoval podrobné mapy krajiny, vybral si pár strategicky položených zenšíitských sídel jako základny pro své jednotky. Ty nenápadné osady měly perfektní polohu. Příslušníci džihádu z nich budou moci jako ze zálohy přepadnout vlnu robotických sil, které budou postupovat krajinou směrem k Daritsu. Vojska džihádu seslala dolů na planetu své nejtěžší dělostřelectvo a palebné síly. Měly se rozmístit a zamaskovat v domorodých sídlištích.

Tercero Vergyl Tantor byl ke svému potěšení a pýše jmenován vedoucím operací v osadě, která měla čelit první ofenzivě strojů. Vergyl si během volna na lodi, které trávil rychlými karetními partiemi s Vorianem Atreidem, často stěžoval, že ho adoptivní bratr odmítá posílat na významné mise. Tentokrát však snědý hnědooký mladý muž žebral u Xaviera tak dlouho, až byl konečně jmenován velitelem prvního střetu se stroji.

„Vergyle, v těch zenšíitských městech by měly být všechny potřebné suroviny, které budeš při útoku potřebovat. Nezapomeň na svůj výcvik v taktice."

„Ano, Xaviere."

„Najdi si zúžené místo kaňonu. Tam budeš moci tu jejich armádu rozdrtit a přitom se sám nevystavíš ohrožení. Udeř tvrdě, ze všech sil, a pak se stáhni. Tercero Cregh a jeho jednotky na druhém stanovišti pak zlikvidují všechny myslící stroje, které ještě přežijí."

„Rozumím."

„Posíláme taky žoldnéře z Ginázu, aby se postarali o všechny další síly robotů na planetě," dodal Vor a pohrdavě odfrkl. „Bude to pro ně příjemná změna po tom lítání na orbitě a předstírání, že ohrožují válečné lodě strojů."

„A Vergyle," řekl Xavier přísněji než kdy dřív, „dávej

na sebe pozor. Tvůj táta si mě vzal jako sirotka, když mi stroje zabily rodinu. Rozhodně mu nechci přinést špatné zprávy."

Když Vergyl přesouval své ozbrojené síly do určeného místa, doufal, že je místní lidé přivítají. Rozhlížel se kolem a odhadoval rozpoložení vesničanů. Zenšíité byli většinou farmáři a hledači, probírající písečné naplaveniny, bohaté na minerály. Teď stáli venku před svými obydlími a se strachem přihlíželi. Transport za transportem přistával na jejich polích, chrlil bojové jednotky džihádu a žoldnéře z Ginázu. Technikové a zbrojní specialisté stěhovali dělostřeleckou výbavu, průzkumníci se rozptýlili do krajiny a studovali terén, hledali nejlepší rozmístění.

Vergyl s klidným výrazem ve tváři vystoupil kupředu. „Nechceme vám nijak ublížit. Jsme tady, abychom vás chránili před myslícími stroji. Nepřítel se už blíží."

Farmáři si je měřili nevlídnými pohledy. Jeden zachmuřený muž řekl: „Rhengalid nám řekl, že tady nejste vítaní. Měli byste jít."

„Bohužel mám svoje rozkazy."

Vergyl poslal své muže do vesnice prohlédnout domy. Nabádal je: „Nic nezničte. Pokuste se objevit nějaké prázdné budovy, které bychom mohli využít. Pracujte tak nenápadně, jak to půjde."

Staré ženy bručely nadávky na adresu džihádských bojovníků. Rodiče rychle sháněli děti a zavírali je za tlustými zdmi svých domů, jako by se báli, že je Vergylovi technici pod pláštíkem noci unesou.

Výraz ve tváři zarputilého farmáře naznačoval odevzdanost. „Co když nechceme, aby v našich domech spali cizáci?"

Vergyl věděl, jak má odpovědět. „Tak si postavíme stany. Ale uvítali bychom vaši spolupráci a pohostinnost. Až přijde ráno, uvidíte, že před sebou máte mnohem větší nebezpečí. Pak budete rádi, že jsme tady."

Zenšíité neprojevili moc velké nadšení, ale nijak se nestavěli na odpor.

Očekávalo se, že robotické síly potáhnou kaňony směrem na Darits. Hlídky už zjistily nové přistávací místo strojů na plošině, přesně jak předpokládal primero Atreides.

Technici si dávali pozor, aby za sebou nenechávali příliš nápadné stopy. Těžké zbraně se přemístily do prázdných budov, žádné rodiny Vergyl vystěhovat nemusel.

Několik prázdných sídel leželo natolik blízko u sebe, že se v nich jeho vojáci mohli uložit na noc. Když se Vergyl ptal vesničanů, co se tady přihodilo, místo odpovědi se jen vylekaně zamračili. Nakonec jeden vousatý farmář řekl: „Před několika měsíci je odvezli otrokáři z Tlulaxu. Celé rodiny." Ukázal na skupinu domů.

„To je mi líto." Vergyl nevěděl, co jiného má na to říci.

Když padl soumrak, spojil se s tercerem Hondu Creghem, svým protějškem ve druhé vesnici. Vzájemně se informovali a potvrdili, že oba úkryty jsou připraveny. Tercero Cregh se též nedočkal velké spolupráce ze strany domorodců, ale ani otevřeného odporu.

Když Vergyl svolal své oddíly a ty provedly poslední prověrku rozmístěných zbraní, s překvapením zjistil, že se k nim blíží několik zenšíitských farmářů se džbány a lahvemi. Napjal se, ale doufal v nejlepší a vydal se jim vstříc. Farmář, se kterým mluvil prve, mu podával džbán a žena po jeho boku k němu natáhla ruce s několika mělkými šálky.

„Sútry koránu nám velí pohostit každého návštěvníka, i nevítaného." Farmář nalil do jednoho šálku bledou oranžovou tekutinu. „Nechceme porušit tradice."

Vergyl si vzal šálek a žena nalila nápoj svému manželovi. Formálně si s tím zenšíitským mužem připil a usrkl přes okraj. Tekutina byla hořká a silně alkoholická, ale džihádský velitel si stejně dal další hlt.

Další vesničané rozdali své šálky a všichni bojovníci se napili, aby hostitele neurazili. „Nejsme vaši nepřátelé," přesvědčoval Vergyl domorodce. „Snažíme se vás ochránit před myslícími stroji."

I když to nevypadalo, že by zenšíity přesvědčil, cítil, že přece jenom něčeho dosáhl. Možná jen zasel semínko pochybností.

Pak řekl vojákům, aby se uložili na skládací lehátka a snažili se co nejvíc si odpočinout, dokud ráno nepřijdou stroje. U každého maskovaného dělostřeleckého stanoviště byla umístěna hlídka, aby střežila zbraně a střelivo.

Vergyl usnul s myšlenkou na Xaviera, kterého si vážil jako hrdiny. Už jako chlapec chtěl ve všem bratra napodobovat, stát se stejně jako on důstojníkem džihádu. V pouhých sedmnácti letech, po tragickém masakru na Ellramu, přesvědčil Vergyl otce, aby mu podepsal souhlas se vstupem do armády. Do boje tehdy chtěly zasáhnout desítky tisíc nových dobrovolníků, rozhořčených posledním brutálním výstupem strojů. Emil Tantor nechal Vergyla do armády vstoupit i přes protesty své ženy – částečně pro své přesvědčení, že by chlapec jinak stejně utekl a k vojsku se přidal. Takhle byl aspoň pod oficiálním a pozorným dohledem Xaviera.

Po absolvování základního výcviku a vyškolení Vergyla přeložili na planetu Giedi Prima, aby tam pomáhal při obnově po vyhnání myslících strojů. Celé roky Xavier bratra chránil před odvelením na bojová plavidla do přední linie. Jmenoval ho velitelem stavby obřího památníku padlým vojákům, který měl být odhalen teď už každým dnem.

Na Giedi Primě se Vergyl setkal se Sheelou a zamiloval se do ní. Nyní byli svoji už třináct let a měli dva syny, Emila a Jispa, a dceru Ulanu.

Ale Xavier ho nemohl chránit navěky. Vergyl byl talentovaný důstojník a potřeby džihádu si brzy vyžádaly jeho účast v boji. Nejtěžší bitva, které se zúčastnil, bylo znovuobsazení Nepřipojené planety Tyndall. Šlo o masivní a nečekaný protiúder džihádu, který vymanil válkou zdevastovanou planetu z držení myslících strojů. Vergyl se v tom konfliktu vyznamenal a dostal dvě medaile. Poslal je domů Sheele a dětem.

Teď si slíbil, že udělá, co bude možné, aby operace dopadla úspěšně. I tady budou myslící stroje poraženy a Vergyl Tantor se o to vítězství zaslouží.

Najednou se na něj jako závoj snesl hluboký spánek. Později, když se noc chýlila ke konci, nedlouho před příchodem strojů, ho zachvátila prudká paralyzující choroba. Stejně jako všechny ostatní vojáky kolem.

Když se čtyři džihádské balisty dostaly na oběžné dráze na opačný konec planety, vyslaly stroje na planetu další bojové roboty. Nepřítel se ze svého prvního pokusu o vybudování předmostí poučil a přizpůsobil. Ominovy síly se nyní přesouvaly rychle a výkonně, aby se připravily na ranní ofenzivu. Pluky hrůzostrašných mechanických vojáků a bojových vozidel se začaly valit směrem k Daritsu a na každém kilometru, který dobyly, zakládaly opěrné body a transformační stanice.

Daleko vepředu v nánosovém kaňonu se rozmístili draze placení žoldnéři z Ginázu, vedení Zonem Noretem. Postupovali po skalních hřebenech a sledovali kamenitá řečiště, budovali malé zátarasy. Odpalovali nálože, sesouvali stěny úzkých kaňonů, aby zabránili postupu strojů, i když roboti měli dost palebné síly na odstřel všech barikád.

Další žoldnéři postupovali podél rovných širokých vyschlých koryt potoků a pokládali nášlapné miny, aby tak zničili přední voje bojových robotů. Každý žoldnéř z Ginázu měl na sobě ochranný Holtzmanův štít, který mu tvořil kolem těla neviditelnou bariéru. Roboti se spoléhali na projektilové zbraně, střely a ostré úlomky křišťálu, ale osobní štíty takovým útokům bránily. Žoldnéři se vrhali mezi roboty do boje zblízka.

Zon Noret vydal každému komandu jasné instrukce. „Vaším úkolem není nepřítele zničit, i když rozhodně neuškodí trochu ho pocuchat.“ Usmál se. „Máte pálit naslepo, tak, abyste nalákali myslící stroje kupředu. Vysmívejte se jim, provokujte je, přesvědčujte je, že domorodci se chtějí okupaci strojů bránit. V tom jsme dobří.“

Pečlivě připravený neúčinný odpor měl bojové síly robotů navíc přimět k přesvědčení, že je od lidí už nic horšího nečeká. Noretovi samostatní vojáci si musí dát záležet na své nešikovnosti.

Roboti se valili kupředu, hnáni svým naprogramováním.

Když slunce vyslalo první zubaté paprsky po krajině, potácel se Vergyl Tantor podél zdi příbytku, kde spal. Dům čpěl zvratky a průjmem. Vojákům docházela ta zrada, mnoho z nich sténalo, škubalo sebou a bojovalo s nevolností, stěží schopno pohybu. Vergyl dorazil ke dveřím, zamrkal a rozkašlal se. Zenšíitští domorodci vycházeli ze svých domů a tvářili se domýšlivě.

Vergyl na ně přerývaně vykřikl: „Vy… jste nás *otrávili*!“

„To přejde,“ řekl vousatý farmář. „Varovali jsme vás. Cizáci tady nejsou vítaní. Nechceme se míchat do té vaší války s ďábelskými stroji. Odtáhněte.“

Důstojník džihádu se zakymácel a přidržel se hrubě opracovaného rámu dveří, aby se udržel na nohou. „Ale… dneska ráno všichni zemřete! Oni nechtějí nás, ale *vás*! Ti roboti –“ Znovu se mu zvedl žaludek. Uvědomil si, že vesničané si museli vzít nějaké protilátky nebo léky.

Pak se ozval naléhavý signál z jeho vysílačky. Vergyl se přes kašel sotva dokázal přihlásit. Rozptýlené jednotky džihádu a pozorovací týmy hlásily, že robotičtí útočníci začali postupovat ze svého nového výchozího bodu. Žoldnéři z Ginázu se už rozmístili podél trasy jejich pochodu, aby je mohli provokovat. Útok měl začít.

„Stroje se blíží!“ vykřikl Vergyl ochraptěle. Pokoušel se svoje muže zburcovat. „Všichni na svá stanoviště!“ Vesničanů si už nevšímal, vrátil se do domu a začal muže vyvlékat ven do ranního slunce. Byli oblečeni jako zenšíitští farmáři, aby se neprozradilo, že patří k džihádu, ale teď měli šaty propocené horečkou a potřísněné zvratky.

„Proberte se! Dejte se dohromady!“ Táhl jednoho muže, který byl sotva při vědomí, k nejbližšímu maskova-

nému dělostřeleckému stanovišti. „Na místa. Obsluhovat zbraně."

Pak si s hrůzou všiml hlídek, zkroucených v křečích na zemi kolem zbraní. Sebral všechnu zbývající rovnováhu a rychlost a jako polámaná loutka doběhl do nejbližší budovy, v níž byl ukryt velký raketomet. Díval se na tu těžkou zbraň. Za ním vešel vrávoravým krokem střelec. Vergyl se pokusil aktivovat systémy raketometu. Protřel si kalné oči. Zdálo se, že zaměřovač nefunguje.

Střelec znovu zmáčkl tlačítko ovladače, pak otevřel panel a vyjekl překvapením a úlekem. „Někdo vyrval kabely – a baterie je pryč!"

Vergyl najednou zaslechl zničené výkřiky, nesoucí se z dalších palebných stanovišť po celé vesnici. Zlostně prohlásil: „Dostali jsme ránu pod pás od lidí, které se snažíme zachránit!"

Vztek mu dal sílu překonat na chvíli závrať. Vypotácel se ven k zenšíitským farmářům, kteří tam postávali, evidentně spokojení.

„Co jste to udělali?" zařval na ně. „Co jste to udělali, vy blázni?"

Budoucnost, minulost a přítomnost se proplétají, ta vazba formuje kterýkoli okamžik v čase.

Z legendy o Selimovi Jezdci,
Zensunnitská poezie ohňů

Selim Jezdec stál hned u otvoru rozlehlé kmenové jeskyně a hleděl na uklidňující oceán dun planety Arrakis. Dával pozor na chvíli, kdy se slunce přehoupne přes horizont. Čekal a pak ucítil, jak se mu zrychlil puls, když se zlaté světlo jako roztavený kov rozlilo po zvlněné poušti, očišťující a nevyhnutelné – jako jeho vidiny, jako jeho životní poslání.

Selim pozdravil nový den, zhluboka se nadechl vzduchu, tak suchého, až šustil v plicích. Svítání bylo jeho

oblíbená denní doba, hned po probuzení z hlubokého spánku, plného tajemných snů a zlých znamení. Byl to ten nejvhodnější čas k plnění důležitých úkolů.

Zezadu k němu přistoupil vysoký vyzáblý muž. Věděl, kde za svítání najde svého vůdce. Oddaný Jafar měl výraznou spodní čelist, vpadlé tváře a oči s modrým bělmem po letech stravy bohaté na melanž. Selimův zástupce tiše čekal, věděl, že si vůdce jeho přítomnost uvědomuje. Konečně se Selim odvrátil od vycházejícího slunce a vzhlédl ke svému nejváženějšímu příteli a přívrženci.

Jafar mu nabídl talířek. „Přinesl jsem ti ranní dávku melanže, Selime, abys tak lépe viděl do mysli Šaj-hulúda."

„Sloužíme jemu a naší budoucnosti, ale nikdo nedokáže porozumět Šaj-hulúdově mysli. S tím nikdy nepočítej, Jafare, a budeš žít déle."

„Jak pravíš, Jezdče."

Selim si vzal jednu z hostií. Bylo to koření smíchané s moukou a medem. I on měl ze své závislosti oči tmavě modré, ale posvátné koření ho udržovalo naživu, zajišťovalo mu energii i v dobách největších zkoušek a strázní. Melanž mu otevřela úchvatné okno do vnitřního světa a poskytovala Selimovi vize, pomáhala mu porozumět osudu, který mu Buddalláh uchystal. On – a jeho stále rostoucí skupina vyhnanců v poušti – následovali výzvu významnější, než byl kterýkoli jejich individuální život.

„Dnes ráno bude zkouška," řekl Jafar klidným hlubokým hlasem. Právě vyšlé slunce odhalilo skryté šlépěje, vzniklé v noci. „Biondi se chce předvést. Dneska se pokusí jet na červovi."

Selim se zamračil. „Není na to připravený."

„Ale nedá si to vymluvit."

„Zemře."

Jafar pokrčil rameny. „Pak tedy zemře. Tak to v poušti chodí."

Selim vydal rezignovaný povzdech. „Každý muž se musí vyrovnat se svým vlastním přesvědčením a zkouškou. Konečné rozhodnutí činí Šaj-hulúd."

Selim měl Biondiho rád, i když drzá netrpělivost toho mladého muže by mnohem lépe seděla k životu nějakého cizince z jiné planety v přístavu v Arrakis City než k neměnnému životu hluboko v poušti. Biondi mohl být časem Selimově skupině velmi prospěšný. Nedokáže-li však ten mladý muž žít v souladu se svými schopnostmi, mohl by být druhým nebezpečný. Bylo lépe odhalit takové slabé místo hned než riskovat životy Selimových věrných stoupenců.

Selim řekl: „Budu se na to dívat odsud."

Jafar přikývl a odešel.

Před více než šestadvaceti standardními roky byl Selim falešně obviněn z krádeže vody ve skladišti svého kmene. Kvůli tomu ho vyhnali do pouště. Selimovi bývalí přátelé, zmanipulovaní lží naíba Dharthy, ho vyprovodili ze svých skalních měst kamením a urážkami. Utekl do záludných dun, kde ho měl pohltit jeden z „červích démonů".

Ale Selim byl nevinný a Buddalláh ho zachránil – s jistým záměrem.

Když se písečný červ přiblížil, aby ho spolkl, Selim objevil tajemství, jak se dá na netvorovi jezdit. Šaj-hulúd ho odnesl daleko od zensunnitské vesnice a nechal ho poblíž opuštěné botanické testovací stanice. Tam našel jídlo, vodu a nástroje, tam měl dostatek času zahledět se do vlastního nitra a porozumět svému pravému poslání.

Z vidění vyvolaného melanží, téměř utopený v hustém červenohnědém prášku, vyvrženém ze země při výbuchu koření, zjistil, že musí zabránit naíbu Dharthovi a jeho pouštním parazitům sbírat a prodávat melanž cizincům. Během let Selim sám a sám přepadl mnoho táborů, ničil koření, které zensunnité sebrali. Vysloužil si legendární pověst a titul „Jezdec".

Nedlouho potom kolem sebe začal shromažďovat své přívržence.

Prvním z nich byl Jafar. Ten před dvaceti lety opustil bezpečí své vesnice poblíž Arrakis City a vydal se hledat muže, který dokáže jezdit na obřích pouštních tvorech. Než ho Selim pod oslepující, jasnou oblohou našel, byl

Jafar polomrtvý, dehydratovaný, spálený sluncem, hladový. Jafar vzhlédl ke štíhlému a ostřílenému vyděděnci a rozpraskanými rty zalapal po dechu – nebyla to žádost o vodu, ale otázka. „Ty jsi… Jezdec?“

V té době už byl Selim více než pět let sám – až příliš sám – tváří v tvář posvátnému úkolu, moc velikému na jediného muže. Pečoval o Jafara, dokud se neuzdravil, a naučil ho, jak jezdit na Šaj-hulúdovi. V dalších letech pak sebrali další odhodlané stoupence, muže a ženy nespokojené s přísnými zákony a nespravedlivou justicí, jaké panovaly ve skalních koloniích zensunnitů. Selim jim vyložil své poslání zastavit sběr koření a oni poslouchali, fascinováni leskem v jeho očích.

Podle Selimových opakujících se melanžových vidění měla činnost cizích obchodníků a zensunnitských sběračů otřást mírem na pouštní planetě. Nebylo jasné, kdy se to stane, časové určení se táhlo do zamlžené, vzdálené budoucnosti. Rozšíření koření po celé galaxii ale mělo nakonec vést k vyhynutí všech červů a krizi lidské civilizace. Přestože to byla hrůzná slova, nikdo o jeho tvrzeních ani víře nepochyboval, když ho viděl hrdě se vézt na obří křivce velkého písečného červa.

Ale dokonce ani já nerozumím Šaj-hulúdovi… stařešinovi pouště.

Když byl Selim ještě mladý uličník, vyhnaný od svého kmene, netoužil být vůdcem. Ale nyní, po desetiletích života po svém, kdy rozhodoval za celou skupinu oddaných mužů a žen, odkázaných na jeho vedení, stal se ze Selima Jezdce sebejistý a bystrý generál. Už začínal věřit mýtu o své nezničitelnosti, o tom, že je démon pouště. I když zasvětil život chránění červů, nečekal, že mu nevypočitatelný Šaj-hulúd projeví nějakou vděčnost…

Jafar se nečekaně vrátil do horní jeskyně s takovým zmatkem, že Selim ustoupil od otvoru ve skalní stěně a zjistil, že s sebou přítel přivedl nově příchozí. Byla hubená a špinavá, ale tmavé oči jí zářily domýšlivým vzdorem. Uprášené hnědé vlasy měla krátce zastřižené. Tváře pod očima jí spálilo slunce, ale jinak se zdálo, že jí nic nechybí. Mladá žena byla zřejmě natolik chytrá,

aby se před zhoubným sluncem zahalila. Bílá jizva nad levým obočím jako srpek měsíce podtrhovala její drsnou krásu.

„Podívej se, co jsme našli v poušti, Selime." Jafar tam stál vzpřímený a klidný, ale Selim si všiml pobaveného lesku v jeho tmavě modrých očích.

Mladá žena poodešla od vysokého muže, jako by chtěla dát najevo, že jeho ochranu nepotřebuje. „Jmenuju se Marha. Putovala jsem sama a hledala tě." Pak jí po tváři přelétla nejistota a bázeň. Vypadala v tu chvíli nečekaně mladě. „Já… je mi ctí, že tě poznávám, Selime Jezdče!"

Chytil ji za bradu a přiměl ji se na něj podívat. Byla vyhublá a špinavá, ale měla velké oči a výrazné rysy. „Jsi ještě mladičká dívka. Nebyla bys nám moc platná pro těžkou práci tady. Proč jsi odešla od svých lidí?"

„Protože to byli samí hlupáci," vyštěkla.

„Z mnoha lidí se vyklubou hlupáci, jakmile je lépe poznáš."

„Ze mě ne. Přišla jsem, abych se k tobě přidala."

Selim pobaveně povytáhl obočí. „Uvidíme." Obrátil se a podíval se na Jafara. „Kde jsi ji našel? Jak blízko byla?"

„Chytil jsem ji pod Jehlovou skálou. Tábořila tam a nevěděla, že ji pozorujeme."

„Všimla bych si vás," tvrdila neústupně.

Jehlová skála byla velice blízko osady. Na Selima to udělalo dojem, ale nedal nic najevo. „A tys přežila v poušti sama? Jak daleko leží tvoje vesnice?"

„Osm dnů cesty. Vzala jsem si jídlo a vodu a chytala jsem ještěrky."

„Chceš říct, žes ukradla jídlo a vodu ze své vesnice."

„*Vydělala* jsem si je."

„Pochybuju, že se na to tvůj naíb bude dívat stejně. Není tedy moc pravděpodobné, že by tě tví lidé přijali zpátky."

Marze zaplály oči. „Není. Utekla jsem z vesnice naíba Dharthy, stejně jako jsi to udělal před lety ty sám."

Selim ztuhl a prohlížel si ji. „On ještě pořád tak tvrdě ovládá kmen?"

„Vypráví o tobě, že jsi ďábel, zloděj a vandal."

Selim se zasmál, suše a neradostně. „Asi by se měl podívat do zrcadla. Svojí zradou si ze mě udělal životního nepřítele."

Marha vypadala unaveně a žíznivě, ale nepostěžovala si, nežádala o pohostinnost. Zalovila na krku a vytáhla drátěnou smyčku, na níž cinkaly kovové plíšky. „To jsou žetony za koření od cizinců. Naíb Dhartha mě poslal pracovat v písku, čistit koření a sbírat ho, aby je mohl prodávat svým kumpánům, obchodníkům v Arrakis City. Už tři roky mám věk na vdávání, ale žádná zensunnitská žena – ani muž – nemohou uzavřít sňatek, dokud nedají dohromady padesát žetonů za koření. Takhle naíb Dhartha stanovil naši službu kmeni."

Selim se zamračil, opatrně se špičkou prstu dotkl žetonů, pak jí je znechuceně zastrčil znovu za límec. „Je to muž opojený mocí a falešnou nadějí na snadný život."

Odvrátil se a vyhlédl do pouště. Přimhouřil oči do ranního šera. Spatřil, jak se z níže položených jeskyní vynořily čtyři postavy. Vyšly na volné písky, oděny v maskovacích hávech a pláštích, tváře zahaleny, aby předešly ztrátě vlhkosti.

Nejmenší z nich byl Biondi, připravený ke zkoušce.

Marha se tázavě podívala na Selima a potom na jeho přítele. Jafar vysvětloval: „Selim Jezdec dostává vzkazy od Šaj-hulúda. Dostali jsme od boha pokyn zabránit plenění pouště, zastavit sbírání koření, rychle se rozvíjející obchod, který hrozí svést chod dějin katastrofickým směrem. Na naši malou skupinu je to nesmírný úkol. Tím, že ses zapojila do sklizně melanže, jsi i ty sama napomohla našim nepřátelům."

Mladá žena vzdorně zavrtěla hlavou. „A tím, že jsem je opustila, jsem napomohla vaší věci."

Selim se obrátil zpátky a podíval se na její měsíčkovitou jizvu a dychtivý pohled. Viděl v něm odhodlání, ale nedokázal odhadnout dívčiny skutečné motivy. „Proč jsi přišla sem, za těžkým životem, místo abys utekla do Arrakis City a přihlásila se na nějakou obchodní loď?"

Zdálo se, že ji ta otázka překvapila. „Proč myslíš *ty*?"

„Protože cizincům nevěříš o nic víc než svému vlastnímu vůdci."

Zvedla bradu. „Chci jezdit na červech. Jenom ty mě to můžeš naučit."

„A proč bych to dělal?"

Dychtivost mladé ženy převážila nad její nejistotou. „Myslela jsem, že pokud se mi podaří tě najít, vystopovat tvoji nezákonnou skrýš, pak mě k sobě přijmeš."

Selim zvedl obočí. „To je jenom první část."

„Snadná část," řekl Jafar.

„Všechno má svůj čas, Marho. Zatím sis vedla dobře. Jen málo lidem se podařilo dostat se až k Jehlové skále, než jsme je zadrželi. Některé jsme vybavili zásobami na cestu a poslali je zpátky domů. Jiní byli tak beznadějně ztracení, že doputovali až ke smrti, aniž vůbec zjistili, že je pozorujeme."

„Vy jste se jen tak dívali, jak umírají?"

Jafar pokrčil rameny. „Tohle je poušť. Když nedokážou přežít, jsou k ničemu."

„Já nejsem k ničemu. Umím si dobře poradit s nožem… V souboji jsem zabila jednoho protivníka a druhého zranila." Dotkla se levého obočí. „Tuhle jizvu mi způsobil jeden muž v přístavu. Pokusil se mě znásilnit. Já mu za to udělala jizvu z jedné strany břicha až na druhou."

Selim vytáhl svou mléčně bílou, krystalicky čistou dýku a podržel ji tak, aby ji mladá žena viděla. „Jezdec nosí takovouhle dýku, vytvořenou z posvátného zubu Šaj-hulúda."

Marha ohromeně zírala a oči jí zářily. „Páni, co bych dokázala s tak vynikající zbraní!"

Jafar se zasmál. „Mnoho lidí by mělo rádo takovou zbraň, ale tu si musíš zasloužit."

„Řekni mi, co mám dělat."

Selim zaslechl z pouště venku vytrvalé bubnování a obrátil se k jeskynnímu oknu. „Než přijmeš tak zbrklé rozhodnutí, děvče, dívej se a uvidíš, co tady na tebe čeká."

„Jmenuju se Marha. Už nejsem děvče."

Pro mladé vesničany po celé Arrakis byl Selim fascinující postava, odvážný hrdina. Mnoho z nich se ho po-

koušelo napodobit a také se stát jezdci, přestože se snažil je od toho zrazovat, varoval je před nebezpečím života odpadlíků. Selimovi seslal pravdivé vidění Buddalláh, sám neměl na vybranou. Ale oni ano.

Bez ohledu na jeho rady ho dychtiví kandidáti málokdy poslechli. Měli velké sny a přehnanou sebedůvěru, což se obvykle ukázalo být příčinou jejich zkázy. Ale ti, kteří přežili, získali největší lekci svého života.

Zvenku od písečných dun se ozval buben. Téměř všichni diváci odešli z písku a vrátili se pod ochranu skalních útesů. Na hřebenu duny, na místě, které si zvolil pro svou zkoušku, zůstal sedět jediný muž, Biondi. Měl by mít všechno, co potřeboval: filtršaty, nový oděv, který Selim se svými stoupenci vymyslel na ochranu a přežití, když se museli pohybovat v otevřené poušti. Biondi byl vybaven tyčemi a háky a mezi koleny mu ležel provaz. Bubnoval a vysílal hlasitou, vytrvalou výzvu.

Marha popošla kupředu vedle Selima, jako by nemohla uvěřit, že teď doopravdy stojí vedle muže, který je živým základem tolika pouštních mýtů. „Objeví se červ? Pojede na něm?“

„Uvidíme, jestli uspěje,“ řekl Selim. „Ale Šaj-hulúd přijde. Vždycky přijde.“

Selim jako první zaznamenal, že se červ blíží, a upozornil na to mladou ženu. Po více než čtvrtstoletí už ani nepočítal, kolikrát přivolal červa a vyšplhal se na jeho hrubé prstence, aby ho mohl navádět tam, kam chtěl.

Biondi už jel na červovi dvakrát, pokaždé v doprovodu zkušeného jezdce, který vykonal veškerou práci za něj. Mladík si vedl dobře, ale pořád se měl hodně co učit. Nesmírně by mu prospěl ještě další měsíc tréninku.

Selim doufal, že nepřijde o dalšího následovníka… v každém případě má Biondi osud ve vlastních rukou.

Novic bubnoval mnohem déle, než bylo nutné. Neuvědomil si, že se červ blíží, dokud se nepodíval na východ a neuviděl kmitající se vlny, probíhající pod pískem. Chopil se své výbavy a škrábal se na nohy. Náhodně nakopl buben a ten se skutálel dolů z duny, u paty písečného

přesypu narazil na skálu a vydal další dunivý zvuk. Blížící se červ se malinko odchýlil od svého směru, Biondi zavrávoral a na poslední chvíli trochu vylepšil svoji pozici. Písečný červ se nečekaně vztyčil, zasypával okolí pískem, srovnával duny se zemí.

Selim se obdivoval tomu velkolepému výjevu. „Šaj-hulúd," zašeptal s úctou.

Biondi, drobná postavička proti valícímu se monstru, držel své nástroje a háky, svaly napjaté.

Marha sebou instinktivně trhla, ale Selim ji chytil za rameno a přinutil přihlížet.

Biondi v poslední chvíli ztratil odvahu. Místo aby pevně stál a držel hák a nástroj na roztahování červích prstenců připravené, obrátil se k útěku. Ale žádný člověk ještě nedokázal v poušti Šaj-hulúda předběhnout.

Červ nabral svoji oběť spolu s plnou tlamou písku a jemného prachu. Selim ani pořádně neviděl, jak drobná lidská postava mizí v nekonečném jícnu.

Marha stála jako přikovaná a zírala. Jafar zavrtěl hlavou a se smutným zklamáním sklopil hlavu.

Selim pokýval hlavou, jako by byl nějaký mudrc, mnohem starší než ve skutečnosti. „Šaj-hulúd shledal kandidáta nepřipraveným." Obrátil se k Marze. „Teď jsi byla svědkem velkého rizika. Nebylo by pro tebe lepší, kdyby ses vrátila do své vesnice a prosila naíba Dharthu o odpuštění?"

„Přesně naopak – teď mi připadá, že se vám uvolnilo místo pro dalšího následovníka." Divoce vyhlédla ven na písky. „Pořád ještě chci jezdit na červech."

Vytrvalost. Víra. Trpělivost. Naděje.
To jsou klíčové pojmy naší existence.

ZENSUNNITSKÁ MODLITBA

Působivý, ale nesmyslný stavební projekt na Poritrinu vyžadoval mimořádnou práci a lidské síly. Tedy otroky.

V horkém vzduchu loděnic obklopovaly Ismaela jiskry a kouř a rachot sousedních sléváren. Celý propocený a špinavý od sazí a mastného prachu pracoval vedle dalších zajatců, plnil rozkazy a snažil se na sebe nijak neupozorňovat. To byla zensunnitská cesta k přežití, dosažení relativně pohodlného života v rámci omezení, vnucených poritrinskými únosci.

Po večerech v buddislámských táborech vedl Ismael svůj lid v modlitbách a neustále ho podněcoval ve víře. Byl nejvzdělanější zensunnitský učenec v jejich skupině, pamatoval si více súter a podobenství než ostatní. Proto se k němu obraceli o radu, i když ho to uvádělo do rozpaků.

Ismael byl v nitru přesvědčen, že jednou jejich zajetí skončí, ale nebyl si jistý, jestli k tomu dojde ještě za jeho života. Dosáhl už věku čtyřiatřiceti let. Jak dlouho ještě může čekat, až bůh jeho lid osvobodí?

Možná že měl Alíd nakonec přece jen pravdu…

Ismael zavřel oči a zadrmolil rychlou modlitbu, než se pustil zase do práce. Vzduchem projelo zazvonění kovu a sykot laserových nýtovacích kladiv.

Jižně od hlavního města Stardy se doširoka rozlévala delta řeky Isany a vytvářela početné ploché ostrovy, oddělené hluboce zařízntými lodními kanály. Nákladní čluny přivážely kovové rudy z dolů daleko na severu a dopravovaly je do manufakturních středisek.

Na návrh primera Voriana Atreida z džihádské armády sebral Učenec Tio Holtzman v uplynulých šesti měsících nesmírné pracovní síly, zabral skupiny otroků z celého kontinentu, to vše s požehnáním lorda Nika Bludda. Tento grandiózní plán si vyžádal veškerou pracovní sílu na Poritrinu. Na průmyslové ostrovy bylo přivezeno víc než tisíc dělníků. Páchnoucí hlučné továrny zpracovávaly suroviny na velké součásti kosmických lodí, pláty jejich trupů a kryty motorů, které budou vyneseny na oběžnou dráhu a montovány do nových bojových plavidel.

Nikdo se neobtěžoval vysvětlovat ten plán otrokům. Každý muž a žena dostali jako mravenčí dělníci svůj úkol a z výšky sledovali pracovní ruch dozorci.

Pro Ismaela to bylo jen další špinavé a obtížné pracovní přidělení. V uplynulých pěti letech dřel ve Stardě a okolí na třtinových polích, v dolech i v továrnách. Prudcí zenšíité stejně jako méně radikální zensunnité byli nespokojení, jak je jejich páni nutili plnit stále rostoucí potřeby galaktické války Sereny Služebnice.

Když byl Ismael ještě chlapec, napadli jeho mírumilovnou vesnici na planetě Harmonthep zloději lidí. Unesli zdravé zensunnitské osadníky a donutili je sloužit na planetách Ligy, které vyznávaly otroctví. Po více než dvaceti letech byl Ismaelovým světem, domovem a zároveň vězením Poritrin. Žil svůj život, jak mohl nejlépe.

Protože Ismael nepůsobil žádné nápadné potíže, bylo mu povoleno se po dosažení plnoletosti oženit. Poritrinští otrokáři koneckonců chtěli, aby jejich svěřenci prospívali, a měli statisticky podloženo, že ženatí otroci pracují tvrději a dají se lépe ovládat. Ismael se už dávno naučil milovat silnou a zvláštní Ozzu. Dala mu dvě dcery: Chamal, které teď bylo třináct let, a malou Falinu, nyní jedenáctiletou. Nežili život podle svého, ale rodina alespoň zůstala pohromadě i přes několikeré stěhování a nové pracovní předělení. Ismael nevěděl, jestli to byla odměna za jeho dobré služby, nebo prostě jen shoda okolností.

Pracoviště v bezútěšných průmyslových loděnicích nyní proměnily oranžové jiskry a žár horkého kovu v obrázek Šeólu, popisovaného v buddislámských sútrách. Syčení sirnatého dýmu, zápach kovového prachu a tavených rud nutily otroky omotávat si tváře začernalými hadry, aby vůbec byli schopni dýchat.

Vedle sebe viděl Ismael upocenou, neustále rozezlenou tvář Alída, přítele z dětství, kterého právě nedávno znovu objevil na svém pracovišti v docích. Ismaelovi bylo Alídovo nerozumné chování nepříjemné a cítil, že jim je nebezpečné, ale přátelství bylo jedna z mála věcí, které se mohli držet.

Alíd byl samý problém, už když byli chlapci. Rád překračoval pravidla, choval se jako vandal a prováděl drobné sabotáže. A protože s ním Ismael kamarádil, byli

často trestáni a stěhováni z místa na místo oba dva. Než dorostli do puberty, rozdělili je od sebe a přátelé se tak neviděli téměř osmnáct let.

Ale nový ambiciózní stavební projekt Tia Holtzmana soustředil ve slévárnách a továrnách mnoho otroků. Ismael a Alíd se znovu našli.

Za zvuku kladiv a jednotvárného bušení nýtovaček teď Ismael pracoval u stroje na spojování plátů trupů kosmických lodí. Za roky práce si vypracoval svaly, podobně jako Alíd. Nosil sice špinavé a obnošené šaty, vlasy měl však zastřižené a ošlehané tváře, bradu a krk oholené. Alíd si nechával tmavé vlasy růst, stahoval si je vzadu řemínkem. Vousy měl husté a černé podobně jako Bel Moulay, přímočarý zenšíitský vůdce, který se postavil do čela pokusu o vzpouru otroků za dob, kdy byli Ismael a Alíd ještě chlapci.

Ismael se vysoukal vedle svého přítele a pomáhal mu vsunout těžký železný plát na určené místo. Alíd spustil nýtovačku dřív, než zkontrolovali jeho polohu. Pracoval nepořádně a věděl to, ale poritrinští šlechtici a dozorci je za to nikdy netrestali, dokonce jejich práci ani nekritizovali. Ve vesmíru nad tichou planetou se montovala loď za lodí. V současné době se už na oběžné dráze shromáždily celé tucty ježatých válečných plavidel. Připomínala smečku cvičených loveckých psů, čekajících na svoji příležitost.

„Je tohle ještě v mezích?“ zeptal se Ismael opatrně. „Když to nesnýtujeme pevně, můžeme způsobit smrt tisíců lidí z posádky.“

Alíd vypadal, že je mu to jedno, a dál pracoval s rozžhavenou nýtovačkou. Odsunul umaštěný hadr, který mu zakrýval tvář, takže Ismael zahlédl jeho tvrdý úsměv. „Potom se jim omluvím, až uslyším jejich duše úpět hluboko v Šeólu, kam se takoví zločinci jistě dostanou. Kromě toho, jestli se neobtěžují si ty součásti na orbitě zkontrolovat, tak si zaslouží, ať se nalokají vakua.“

Ismaelův hluboce nespokojený přítel sice míval poměrně stabilní pracovní úkoly a našel jistou míru štěstí v rodině, ale často ho přesouvali z místa na místo. Hlasi-

tě, aby překřičel hluk loděnice, mu vyprávěl o své ženě, kterou vášnivě miloval, a o téměř nepoznaném novorozeném synovi. Před deseti lety přistihl Alída předák, jak sype sůl do paliva velkého důlního drtiče. Za trest ho odtrhli od jeho pracovní skupiny a poslali na druhou stranu Poritrinu.

Alíd už nikdy znovu ženu neviděl, nikdy nesevřel syna v náruči. Nebylo divu, že je tak zahořklý a vzteklý. Ale i když si ty potíže způsobil sám, nechtěl Alíd od Ismaela slyšet žádné výtky. Podle něj za všechno mohli jedině lidé z Poritrinu. Proč by se měl starat o životy posádek jejich lodí?

Bylo podivné, že se o kvalitu práce moc nezajímají ani předáci a stavitelé lodí, jako by jim víc záleželo na tom sestavit plavidla *rychle*, než aby byla náležitě funkční. Nebo bezpečná.

Ismael se dal zase pilně do práce. Nikdy se nevyplácelo šťourat do detailů a otázek, které by mohly vyvolat hněv pracovních dozorců. Přežije snáz, když bude navenek působit netečně a ukrývat jiskru své identity hluboko v sobě. V noci, kdy recitoval sútry svým zensunnitským stoupencům, si připomínal život na Harmonthepu, slyšel v duchu vlastního dědečka, jak cituje tytéž posvátné knihy…

Nečekaně se rozezněly zvony na ukončení směny a v hlučné rafinérii se rozsvítila světla. Jiskry se snášely k zemi jako drobné meteory a kladky zvedly stroje zpátky ke stropu do velkých výklenků. V tom rámusu se hlasitá slova z reproduktorů proměnila v téměř nesrozumitelné drmolení. Uniformovaní dozorci kráčeli po halách a poháněli otroky na shromaždiště.

„Lord Niko Bludd věnuje všemu lidu Poritrinu, dokonce i otrokům, tuto hodinu na odpočinek a rozjímání na paměť vítězství civilizace nad barbarstvím, triumfu řádu nad chaosem."

Syčení a rámus rafinerie a loděnic utichaly. Skupiny otroků přerušovaly svoje rozhovory a vzhlížely k reproduktorům. Dohlížitelé stáli na vyvýšených plošinách a měřili si dav, aby si zajistili jeho pozornost.

Oznámení pokračovalo, nyní už jasněji, nahrávkou slov lorda Bludda. „Před čtyřiadvaceti lety mé Dračí gardy ukončily divoké a protiprávní povstání, vedené zločincem Belem Moulayem. Ten muž oklamal naše těžce pracující otroky, popletl je nesmyslnými sliby, které je nalákaly do beznadějného, absurdního boje. Naštěstí se naší civilizaci podařilo nastolit znovu vládu pořádku.

Dnes je výročí popravy toho ďábelského muže. Oslavujeme triumf poritrinské společnosti a Ligy vznešených. Všichni lidé musí zapomenout na to, co je rozděluje, a bojovat proti našemu společnému nepříteli, myslícím strojům."

Alíd se zakabonil a snažil se potlačit vzdorný výbuch. Ismael věděl, co si přítel myslí. Buddislámští otroci svou prací ve válečném průmyslu nedobrovolně přispívali k vojenskému úsilí proti Omniovi. Ale pro zajatce byli démony jak poritrinští otrokáři, tak i stroje – jen jiného druhu.

„Dnes večer jsou všichni poritrinští občané zváni na hostiny a slavnosti. Ze člunů na řece se budou odpalovat ohňostroje a laserové show. I otroci mohou přihlížet, pokud se budou držet ve vytyčených zónách. Společnou prací, kombinací našich sil si může Poritrin zajistit vítězství nad Omniem a osvobození od myslících strojů. Každý z nás ať má na paměti potenciál lidské rasy."

Prohlášení skončilo a dozorci svědomitě zatleskali, ale otroci s projevy nadšení nijak nepospíchali. Alíd měl za tmavým plnovousem stále temnější výraz. Znovu si natáhl přes tvář roušku. Ismael pochyboval, že by nevšímaví předáci zaznamenali jeho čirou nenávist.

Když padl soumrak a otroci se vrátili do svého tábora v bažinaté říční deltě, zahájil lord Bludd své marnotratné oslavy. K obloze se vznesly stovky světélkujících balonků. Přes řeku se linula slavnostní hudba. Ismaelovi, který seděl se svou ženou Ozzou a dcerami, zněly ty melodie i po dvou desetiletích, strávených na Poritrinu, trochu falešně a cize.

Poritrinští šlechtici naoko vyznávali nenásilné, bukolické navakřesťanství, ale jejich každodenní život ty zásady nezasáhly. Uznávali svátky a přijímali náboženská omezení, ale jinak poritrinská vyšší třída nerada demonstrovala svou skutečnou víru. Jejich hospodářství bylo celá staletí založeno na otrocké práci, od té doby, kdy odložili složité technologie a vzdali se všeho, co připomínalo myslící stroje.

Otroci se naučili urvat si pro sebe jakoukoli chvilku a vzpomínku, na kterou padli. Ismaelova děvčata Chamal a Falina byly představením uchváceny, ale on sám seděl tiše vedle svojí ženy, ponořen do myšlenek. Slavnost mu připomněla brutální zákrok zlatě obrněných Dračích gard proti vzbouřencům před čtyřiadvaceti lety. Lord Bludd nechal shromáždit všechny otroky, aby na vlastní oči přihlíželi popravě vůdce rebelů. Spolu s Alídem tehdy s hrůzou sledovali, jak popravčí svlékli Bela Moulaye donaha a rozsekali ho na kousky. Povstání dalo otrokům kratičký záblesk naděje, ale smrt zaníceného vůdce rozdrtila jejich ducha a nechala v srdcích hlubokou jizvu.

Později večer se Ismael sešel s dalšími otroky, aby společně zavzpomínali na padlého Bela Moulaye. Pozoroval, že dorazil i Alíd, kterému se zachtělo Ismaelovy společnosti a sdílených vzpomínek na tragickou událost, jež formovala jejich dětství.

Alíd stál za Ozzou a ošíval se, když Ismael citoval známé sútry, slibující konečný ráj a svobodu. Přízračné hudby, vojenských salv a práskání ohňostrojů si nevšímali. Nakonec Ismael použil slova, která opakoval často – až příliš často – a řekl posluchačům: „Bůh slibuje, že jednoho dne budou naši lidé svobodní."

V Alídových tmavých očích se odrážel kmenový oheň. Tichým, ale jasným hlasem vyvedl Ismaela z míry vroucí hrozbou: „Jednoho dne se pomstíme – to přísahám."

Vynalézavost je jedna z forem umění.

TIO HOLTZMAN,
PROJEV PŘI PŘIJETÍ PORITRINSKÉ MEDAILE
ZA ZÁSLUHY

Zatímco se na Poritrinu chvatně budovala skupina nových lodí, Učenec Holtzman pracoval na Saluse Secundus. Legendární vynálezce se nacházel v izolované laboratorní komoře v jedné z nejchráněnějších zón, přecházel sem tam s rukama založenýma v bok a nesouhlasně se mračil. Takový výraz nasazoval vždy, když od něj lidé čekali, že udělá něco důležitého.

Rozlehlé vládní zařízení s opevněnými zdmi a rozvodnými sítěmi, izolovanými od zbytku vedení v Zimii, mělo být bezpečné a chráněné. Teoreticky byl zajatý Omnius naprosto zkrocen.

Ale laboratoř nebyla zařízena tak, jak by se to Holtzmanovi líbilo. Raději si sám vybíral diagnostické nástroje, analytické systémy a pomocníky z řad otroků, na něž by mohl příhodně svést vinu, když se něco nepovedlo. Holtzman, malý stárnoucí mužík s šedou bradkou, se pyšnil, že vždycky najde nějaké východisko. Učenec byl přesvědčen, že dokáže těmhle džihádským vojenským vědcům dobře poradit. Kdyby si nevěděl rady, může celou záležitost postoupit na Poritrin svým četným dychtivým asistentům, kteří ho neustále příjemně překvapovali.

Zpoza bezpečnostních průhledných bariér sledoval každý jeho krok tým legislativních pozorovatelů spolu s kogitorkou Kwynou, kterou znovu odvolali z místa jejího pokojného rozjímání ve Městě introspekce. I přes ty neprostupné bariéry cítil Holtzman vztek a obavy diváků.

Před ním se vznášela stříbrná gelová koule, leskla se, jak se otáčela v neviditelném ochranném poli. Měl teď ztělesnění všemysli naprosto ve své moci. Kdysi by z takové blízkosti pociťoval strach, ale nyní vypadal největší nepřítel lidské rasy jako nesmírně malá věcička. Dětská hračka! Dokázal by celou tu kouli sevřít v dlani jedné ruky.

Stříbrná gelová koule obsahovala úplnou kopii počítačové všemysli, třebaže dnes už poněkud zastaralé verze. Během atomového útoku na Zemi v samých začátcích džihádu ji zajal Vorian Atreides z prchající kosmické lodi. Během následujících let poskytl „vězeň“ Lize mnohé cenné náhledy do plánů a reakcí myslících strojů.

Programy všemysli byly zkopírovány, rozpitvány a prozkoumány počítačovými experty Ligy. Všechna data se zásadně považovala za podezřelá, možná Omniem schválně zkreslená, i když by se takový podvod zdál u počítačové mysli nemožný.

Armáda džihádu podnikla několik vojenských akcí, založených na informacích získaných z kopie všemysli. Když vojáci chystali ofenzivu proti mračny zahalené planetě Bela Tegeuse, získali od zajatého Omnia podrobné potřebné údaje. Střetnutí ale skončilo bez výsledku.

Nyní, po třiadvaceti letech bez aktualizace, zpravodajské údaje zajaté všemysli zastaraly. Vězněný Omnius je nedokázal varovat před návratem robotické válečné flotily do Zimie – i když se tento druhý pokus povedlo primerovi Xavieru Harkonnenovi překazit – ani nepřipravil Ligu na nečekaný masakr na Honru, který stál životy mnoho nechráněných kolonistů. Přesto měla všemysl stále jistou hodnotu.

Holtzman pozoroval kouli, otáčející se ve vzduchu, a poškrábal se v husté kštici vlasů. *I přes své nedostatky nám ta věc dává vodítka. Jde jen o to správně je interpretovat.*

„Erasmus často vychvaloval nekonečnou tvořivost lidské představivosti,“ pronesl znuděný syntetický hlas z reproduktorů, připojených ke kouli, „ale vaše výslechy už začínají být únavné. Copak jste se po tolika letech ode mě nenaučili všechno, co by váš malý rozum dokázal pochopit?“

Holtzman zajel rukou do kapsy bílého pracovního pláště. „Ale Omnie, já tady nejsem proto, abych tě bavil. To vůbec ne.“

V uplynulých letech s tímto Omniem také mluvíval, ale nikdy takhle intenzivně. Za minulé týdny, kdy se pro-